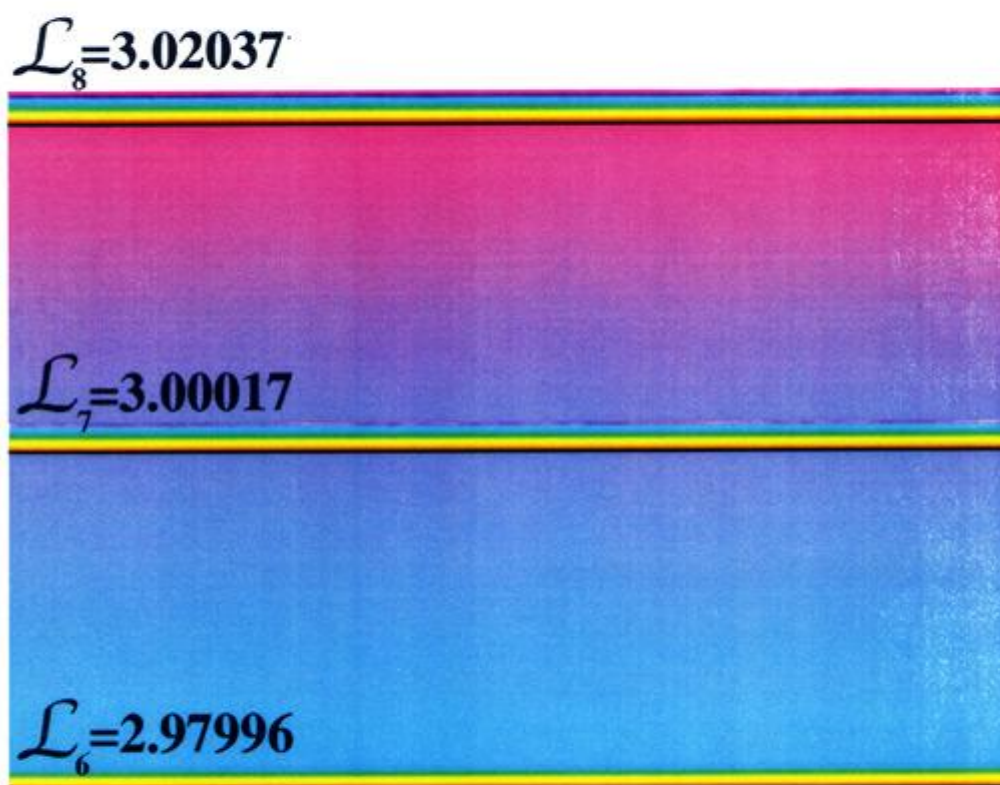

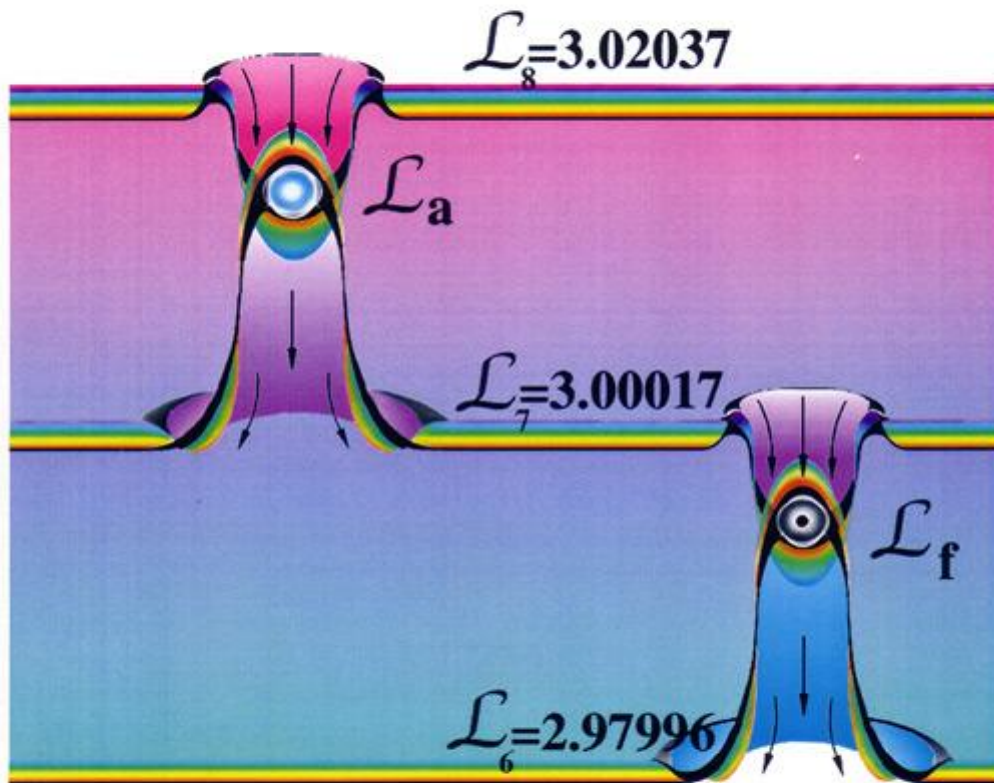
Dodatek. Popis obrázků

Obr. 1 – měrnost prostoru se mění neustále, současně s tím, jak se slučuje jiná primární hmota s dalšími měrnostmi prostoru, musí dojít k změně o některou veličinu $\Delta L = 0,020203236$. Konzistentní změna měrnosti na jednu a tu samou veličinu ΔL je kvantováním matričního prostoru a vyjadřuje koeficientem kvantování. V důsledku kvantování prostoru, se v něm formují prostory-vesmíry, vytvořené fúzí různého množství primárních hmot, a proto mají různé úrovně vlastní měrnosti. Příslušně $\Delta L_6 = 2,97996$; $\Delta L_7 = 3,00017$; $\Delta L_8 = 3,02037$. Každý prostor-vesmír se liší od sousedních jednou primární hmotou. Přilehlý vesmírní prostor s vyšší úrovní měrnosti má ve svém složení o jednu primární hmotu více a podobně, sousední s menší – o jednu méně.

Obr. 2 – jako důsledek zakřivení prostoru, způsobeného různými příčinami, vznikají oblasti prolínání prostoru mezi sousedními prostory-vesmíry. Pokud se například, prolíná vesmírný prostor s menší měrnosti vesmíru L_7 s vesmírným prostorem s větší L_8 , v důsledku tohoto se v oblasti prolínání rodí hvězda L_a , ve vesmíru-prostoru s nižší úrovní vlastní měrnosti L_7 . Podobně, prolínání vesmírného prostoru s nižší úrovní vlastní měrnosti L_6 , vede k vzniku „černé díry“ – L_f u vesmírného prostoru s vlastní vysokou úrovní dimenze L_7 . Přes tzv. pozitivní zóny prolínání (hvězdy), se do našeho vesmírného prostoru dostává hmota z vesmírného prostoru s vyšší úrovní měrnosti, a přes negativní zóny prolínání („černé díry“) hmota z našeho vesmírného prostoru vstupuje do vesmírného prostoru s nižší úrovní měrnosti (*dimensionality*). Každý prostor-vesmír je ve stabilním stavu, pokud je rovnováha

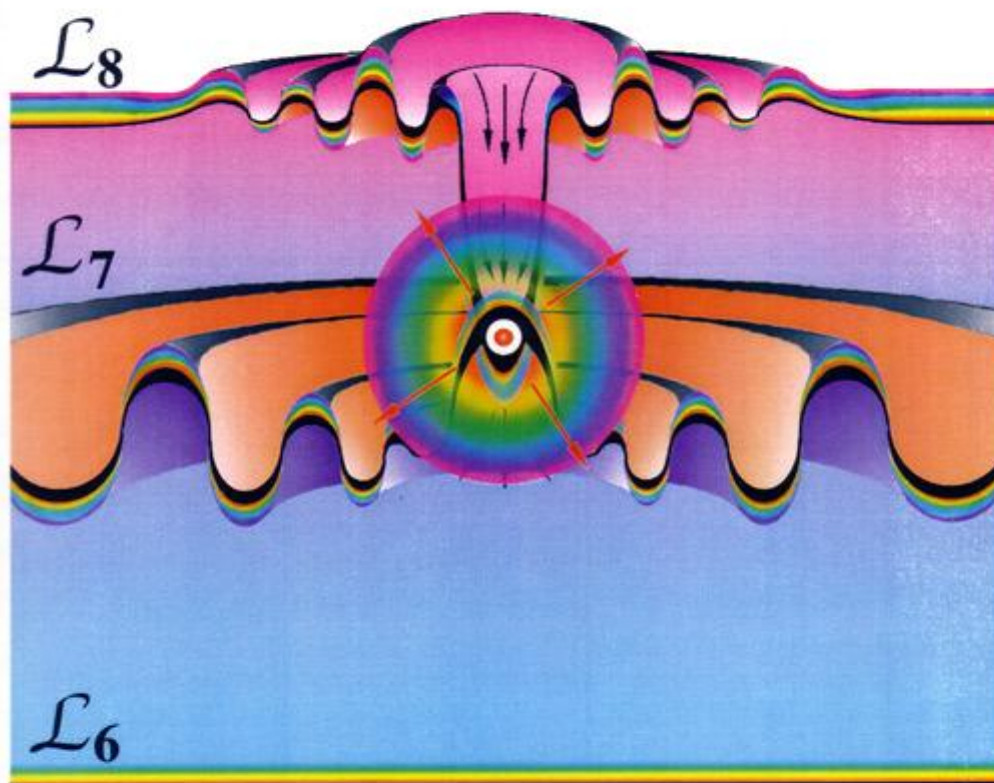
mezi množstvím „přitékající“ a „vytékající“ hmoty.

Obr. 3 – každá hvězda „žije“ po miliardy let, a pak „umírá“. Během těchto miliard let, hmota vesmíru s větší měrností L_8 skrz zónu prolínání postupuje do prostoru vesmíru s menší měrností L_7 . V tomto případě se tato látka stává nestabilní a rozpadá se na prvotní hmoty, které ji tvořili. Sedm prvotních hmot se slučuje znovu a tvoří fyzicky hustou látku vesmírného prostoru L_7 . V zóně prolínání je taková úroveň měrnosti, že dochází k syntéze atomů těch prvků, kterých úroveň měrnosti je taková, že jim umožňuje udržet rovnováhu. V horní oblasti stability fyzicky husté hmoty „jsou“ pouze tzv. lehké prvky jako je vodík (**H**) a helium (**He**). Proto v oblasti prolínání dochází k syntéze těchto prvků. Není náhoda, že vesmír z větší části tvoří – vodík. V oblasti prolínání dochází k aktivní syntéze vodíku, masa kterého tvoří základ hvězd. Takto se rodí hvězdy – takzvané modří obři. Počáteční hustota „novorozené“ hvězdy je velmi malá, ale vzhledem k tomu, že zóna prolínání je nesourodá co do měrnosti, vzniká spád (gradient) měrnosti směrem ke středu. V důsledku toho se molekuly vodíku začnou pohybovat směrem do středu zóny prolínání. Začíná proces komprese v tomto prostoru a hustota hvězdy rychle roste. S nárůstem hustoty hvězdného materiálu se snižuje objem hvězdy, a zvyšuje se míra vlivu hvězdné hmoty jak na úrovni měrnosti zóny prolínání, tak i na atomární úrovni. To znamená, že vlastní úroveň měrnosti hvězdy začíná klesat a uvnitř samotné hvězdy začne proces syntézy nových, těžších prvků. Vzniká tzv. termojaderná reakce a hvězda začne vyzařovat spektrum vln, jako vedlejší efekt syntézy prvků. Je třeba poznamenat, že díky tomuto „**vedlejšímu efektu**“, vznikají podmínky pro zrození života.

V oblasti uzavírání probíhají paralelně dva procesy – syntéza vodíku při rozkladu hmoty vesmírného prostoru s vyšší úrovní vlastní měrnosti (látky tvořené syntézou osmi forem prvotních hmot), a syntéza v zóně jaderné reakce prvků těžších než vodík. V důsledku těchto procesů hvězda snižuje svůj objem a tím zvyšuje hmotnost prvků těžšími než vodík a

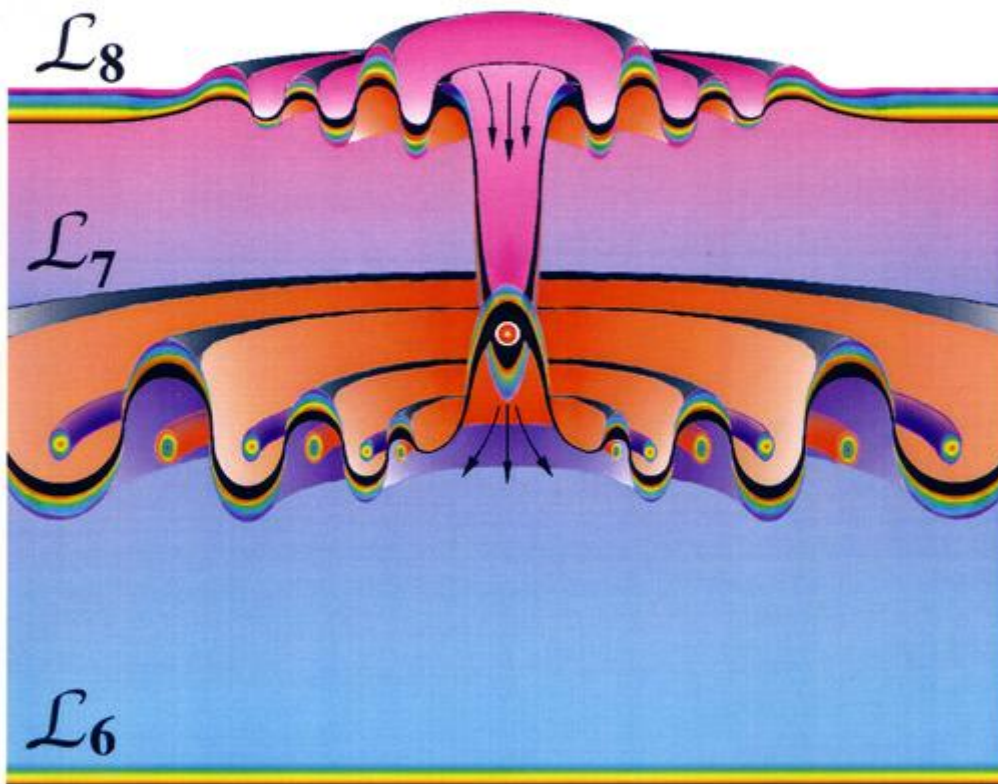
snižuje úroveň vlastního rozměru hvězdy. Což zase zmenšuje zóny prolínání. Jinými slovy, „zrozená“ jiným hvězdným prostorem vesmíru, pro náš vesmírní prostor se postupně odděluje od „matky“. Není to zajímavá analogie s vývojem embrya v děloze, kdy „utkáno“ z masa a krve matky opustí její tělo a začíná nezávislý život, tak i hvězda „zrozená“ z vesmírného prostoru „lůna matky“, když její úroveň vlastní měrnosti klesá v důsledku zvýšení míry dopadu na okolní prostor. Když se oddělí od „mateřského“ vesmírného prostoru, hvězda začíná svůj vlastní život – život, který trvá miliardy let a poté i ona „umírá“. Opravdové hvězdy, následně dokážou „rodit“ planetární systémy, na kterých má šanci vzniknout život.

Obr. 4 – mechanismus zrození planetárního systému. Při procesu komprese hvězdy se naruší rovnováha mezi vyzařujícím objemem a vyzařujícím povrchem, výsledkem čehož se začnou v nitru hvězdy hromadit prvotní hmoty. Nahromadění prvotních hmot vede v konečném důsledku k takzvané explozi supernovy. Exploze supernovy zapříčiní podélné kolísání měrnosti prostoru okolo hvězdy. Vrchní vrstvy hvězdy vyvržené explozí supernovy do prostoru, které jsou mimochodem tvořeny těmi nejlehčími prvky, se dostanou do zón zakřivení prostoru, které jsou způsobeny podélným kolísáním měrnosti způsobeným explozí. V těchto zónách zakřivení prostoru dochází k aktivní syntéze prvků z prvotních hmot, přičemž dochází k syntéze celého spektra prvků, včetně těžkých a supertěžkých. Čím větší je rozdíl mezi úrovní vlastní měrnosti hvězdy a úrovněmi vlastní měrnosti zón zakřivení prostoru, tím těžší prvky jsou schopny „rodit se“ uvnitř těchto zón, a tím stabilnější tyto těžké prvky jsou.

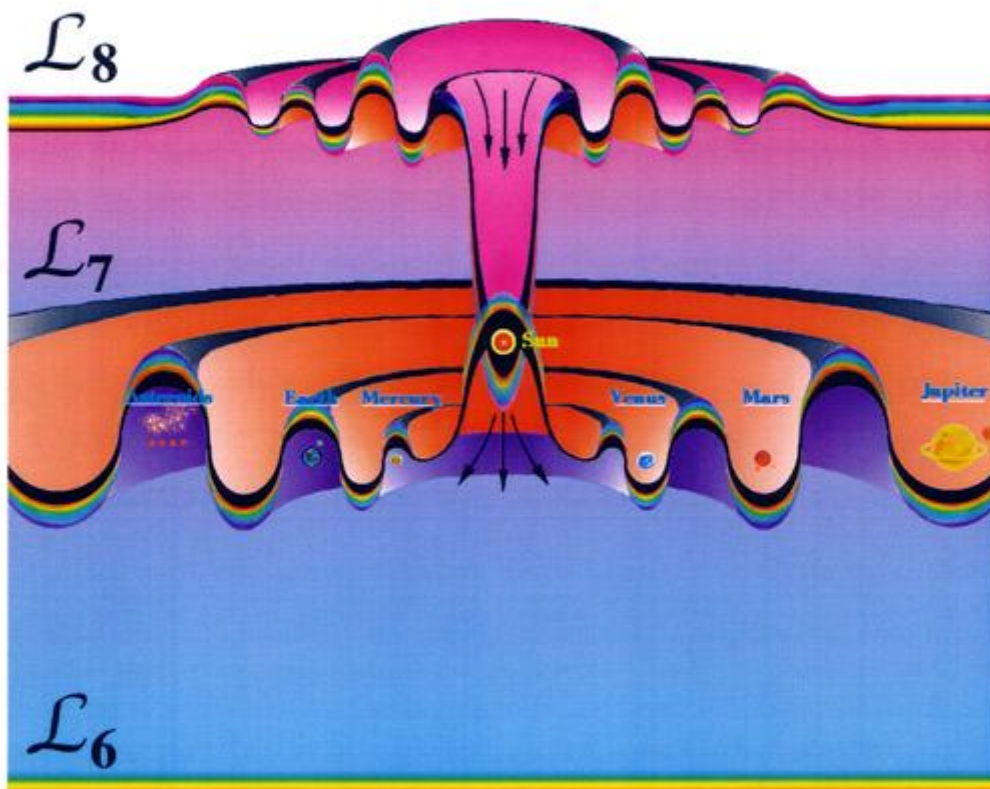
V závislosti na počátečních rozměrech může v životě hvězdy dojít k několika explozím supernovy. Při každé takové explozi se vlastní úroveň měrnosti hvězdy zmenší, což vede k omezení syntézy lehkých prvků a zvětšení syntézy těžkých prvků. Výsledkem toho se

hmotnost hvězdy, a ve výsledku, stupeň vlivu na okolní prostor, zvětšuje. Pokud je počáteční hmota hvězdy menší než deset hmotností Slunce, pak se k momentu své „smrti“ (vyhasnutí) změní v tzv. neutronovou hvězdu. Pokud je počáteční hmotnost vyšší než deset Sluncí, pak se hvězda na konci svého života promění v „černou díru“. Neutronový zbytek hvězdy (neutronová hmota představuje takovou kvalitativní strukturu fyzicky husté hmoty, při které masu dané hmoty tvoří jen neutrony, které nemají elektrický náboj, což vede k tomu, že mezi nimi není žádný „pustý“ prostor, jako v případě jader sousedních atomů) natolik silně deformuje okolní prostor, že dojde ke vzniku nové zóny splývání, jen tentokrát s prostorem-vesmírem nižší úrovně vlastní měrnosti L_6 . Umírající hvězda našeho prostoru-vesmíru rodí novou hvězdu v paralelním, níže ležícím prostoru-vesmíru. Zrození „černé díry“ v jednom prostoru-vesmíru = zrození nové hvězdy v prostoru-vesmíru s nižší úrovní vlastní měrnosti. Jedno se mění v druhé a naopak. Všechny tyto procesy zabezpečují udržování stavu stability. Pokud se z těch či oněch příčin naruší rovnováha mezi „přibývající“ a „ubývající“ hmotou v libovolném prostoru-vesmíru, vzniká nestabilita a při dosažení určité kritické úrovně její velikosti dochází k super-výbuchu – a zrození nového prostoru-vesmíru.

Obr. 5 – postupně se v zónách zakřivení materializuje hmota a rodí se planety. Materializace fyzické hmoty probíhá kvůli přítomnosti zón gradientu měrnosti, orientovaných podle centra nestejnorodosti. Čím blíže se zóna zakřivení nachází ke hvězdě, tím je gradient měrnosti strmější. Proto budou blíže k hvězdě menší planety a budou mít větší podíl těžkých prvků. Navíc jsou i více stabilní, protože vlastní úroveň zóny nestejnorodosti planety je tím nižší, čím je planeta blíže k hvězdě. Takovým způsobem se stabilních těžkých prvků nachází nejvíce (největší podíl) na Merkuru a s rostoucí vzdáleností od hvězdy jejich podíl klesá: Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Pluto.

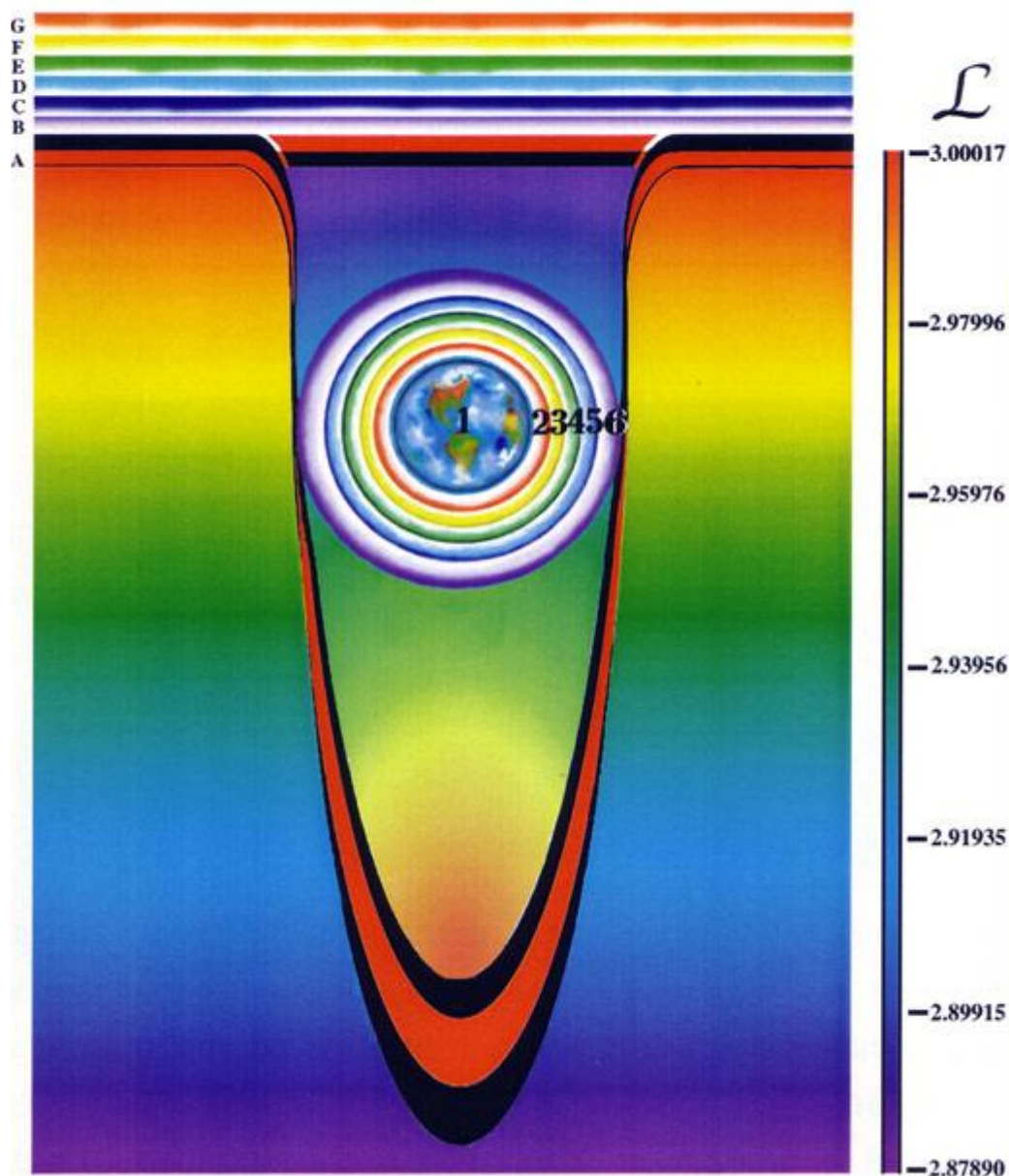
Takže, nejvíce zlata a platiny je na Merkuru a Venuši. Se znalostí podstaty vzniku planet a jejich umístění ve vztahu ke své hvězdy je možno bezchybně určit, kde a jaká ložiska užitečných minerálů lze očekávat na té či oné planetě.

Obr. 6 – prvotní hmoty, které se ocitnou v oblastech zakřivení prostoru, vzniklých při výbuchu supernovy, se nacházejí v odlišných podmínkách a následkem toho se začínají slévat jedna s druhou, vytvářejíce hybridní formy. Sedm prvotních hmot při svém splnutí vytvoří šest hybridních forem hmot, které v oblasti zakřivení vytvoří šest sfér, z nichž každá se od sousedící odlišuje o jednu prvotní hmotu, podílející se na vytvoření hybridní formy. Vzniklé hybridní formy hmoty ovlivňují měrnost okolního prostoru opačným znaménkem. Jinými slovy, po završení procesu syntézy hybridních forem hmot se deformace prostoru kompenzuje přítomností hybridních forem hmot. Výsledkem toho se kompenzuje počáteční zakřivení prostoru, zapříčiněné výbuchem supernovy.

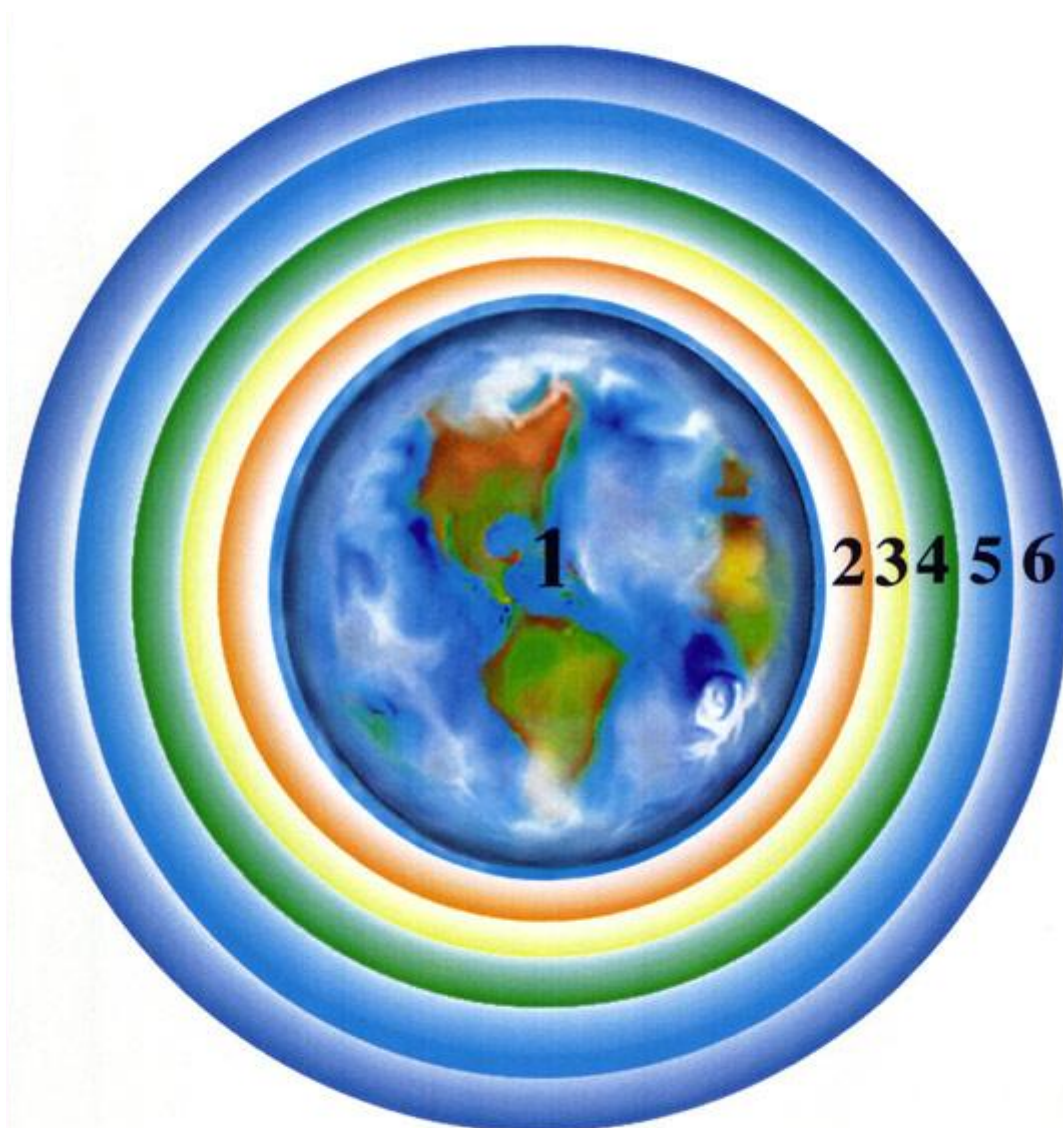
1. fyzicky hustá sféra planety Země
2. éterická sféra planety Země
3. astrální sféra planety Země
4. první mentální sféra planety Země
5. druhá mentální sféra planety Země
6. třetí mentální sféra planety Země

A, B, C, D, E, F, G – sedm prvotních hmot, tvořících náš prostor-vesmír

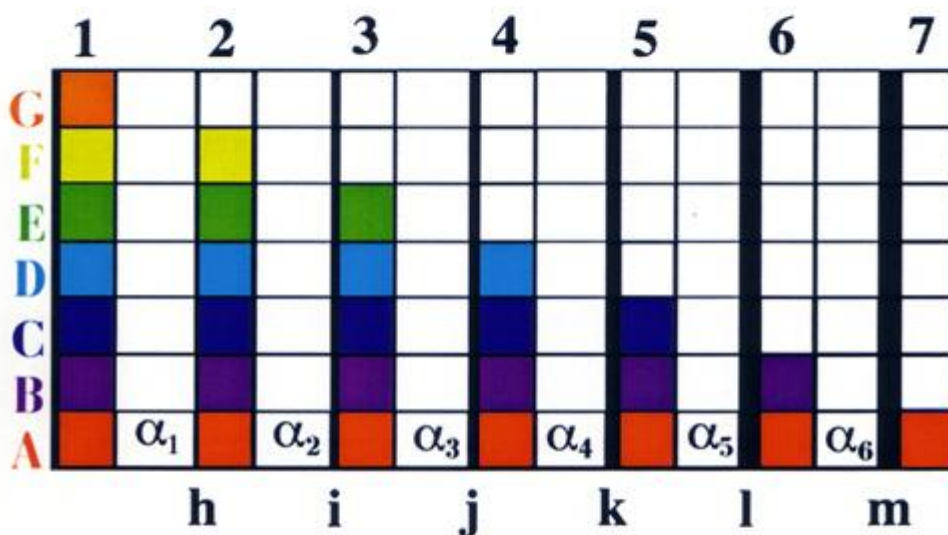
Obr. 7 – šest sfér, vzniklých při splynutí sedmi prvotních hmot v oblasti zakřivení prostoru, které dohromady tvoří planetu Zemi:

1. fyzicky hustá sféra planety Země
2. éterická sféra planety Země
3. astrální sféra planety Země
4. první mentální sféra planety Země
5. druhá mentální sféra planety Země
6. třetí mentální sféra planety Země

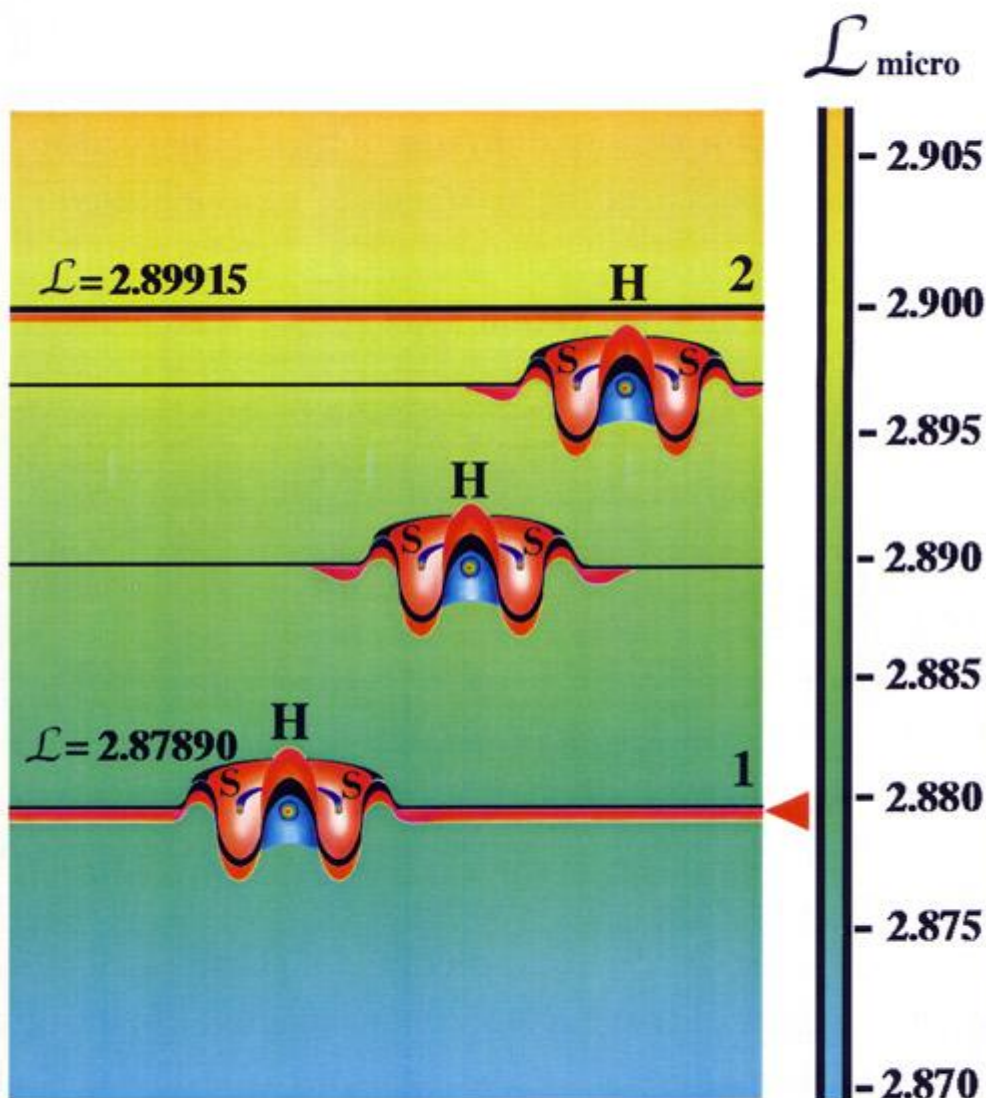
Obr. 8 – kvalitativní struktura šesti sfér, tvořících planetu Země.

1. fyzicky hustá sféra planety Země, tvořená splynutím sedmi forem prvotních hmot
 2. éterická sféra planety Země, tvořená splynutím šesti forem prvotních hmot
 3. astrální sféra planety Země, tvořená splynutím pěti forem prvotních hmot
 4. první mentální sféra planety Země, tvořená splynutím čtyř forem prvotních hmot
 5. druhá mentální sféra planety Země, tvořená splynutím třech forem prvotních hmot
 6. třetí mentální sféra planety Země, tvořená splynutím dvou forem prvotních hmot
- h, i, j, k, l, m** – kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou, éterickou i astrální, astrální i první mentální, první a druhou mentální, druhou a třetí mentální sférou.
- a₁, a₂, a₃, a₄, a₅, a₆** – koeficienty vzájemného působení mezi fyzickou a éterickou, éterickou i astrální, astrální i první mentální, první a druhou mentální, druhou a třetí mentální sférou.
- A, B, C, D, E, F, G** – sedm prvotních hmot, tvořících náš prostor-vesmír.

Obr. 9 – vlastní úroveň měrnosti vodíku **H** (stupeň působení atomu nebo jiného materiálního objektu na okolní prostor) je téměř zanedbatelná, což ho dělá stabilním v celém rozsahu měrnosti mezi fyzicky hustou a éterickou sférou. Vodík může být stabilní jak uvnitř hvězdy, tak ve volném mezihvězdném prostoru. Díky tomu je vodík nejrozšířenějším prvkem ve vesmíru. Prakticky žádný proces probíhající ve vesmíru se neobejde bez jeho účasti. Vodík je základem nejen termojaderných reakcí hvězd, ale hraje i významnou roli v zabezpečení možnosti existence živé hmoty.

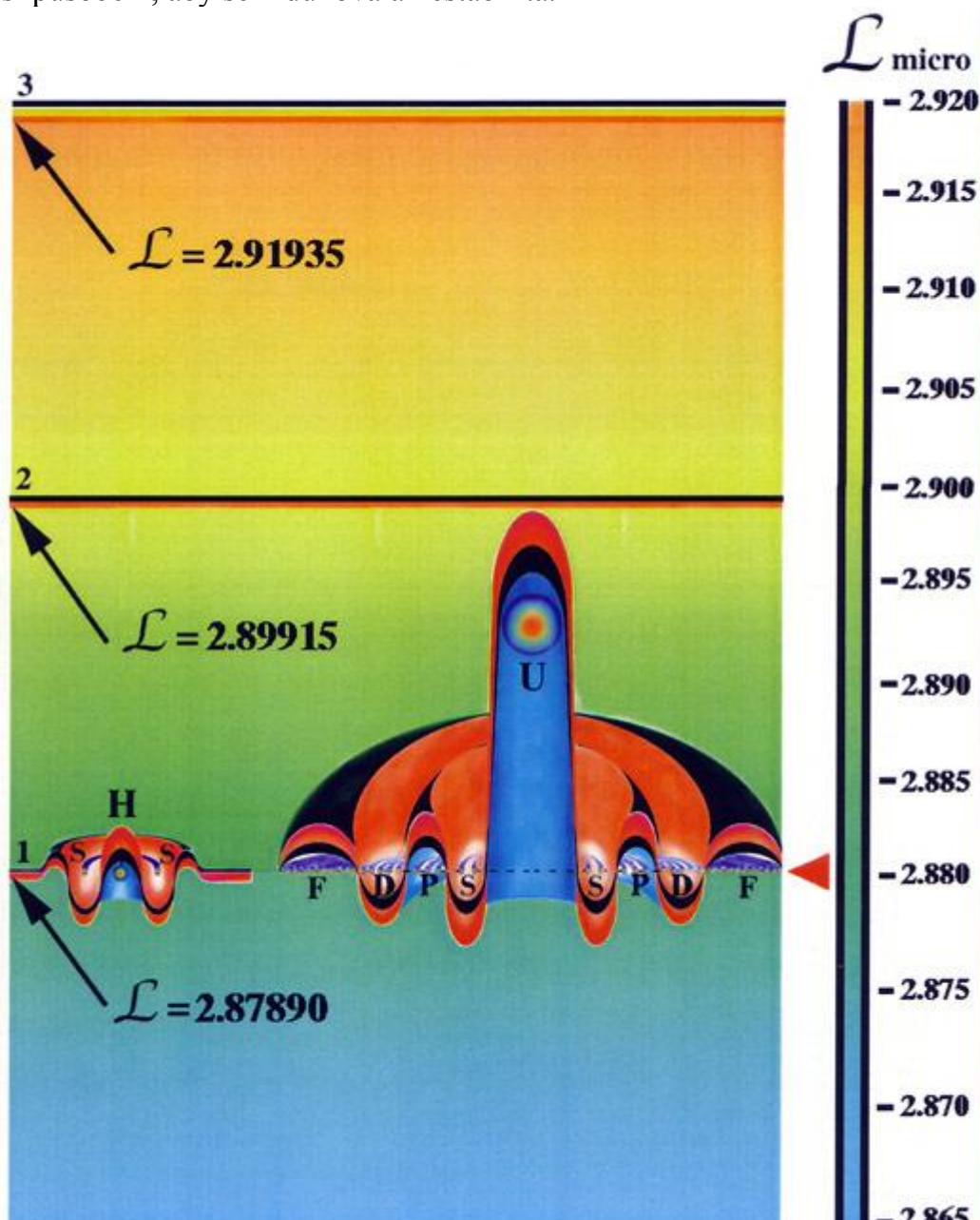
1. spodní úroveň měrnosti fyzicky husté sféry
2. horní úroveň měrnosti fyzicky husté sféry

Obr. 10 – porovnání vlivu na okolní mikrokosmos (mikroprostor) atomu vodíku **H** a atomu uranu **U**. Vlastní měrnost uranu mu dovoluje být stabilní v jen rozmezí zanedbatelného rozsahu měrnosti.

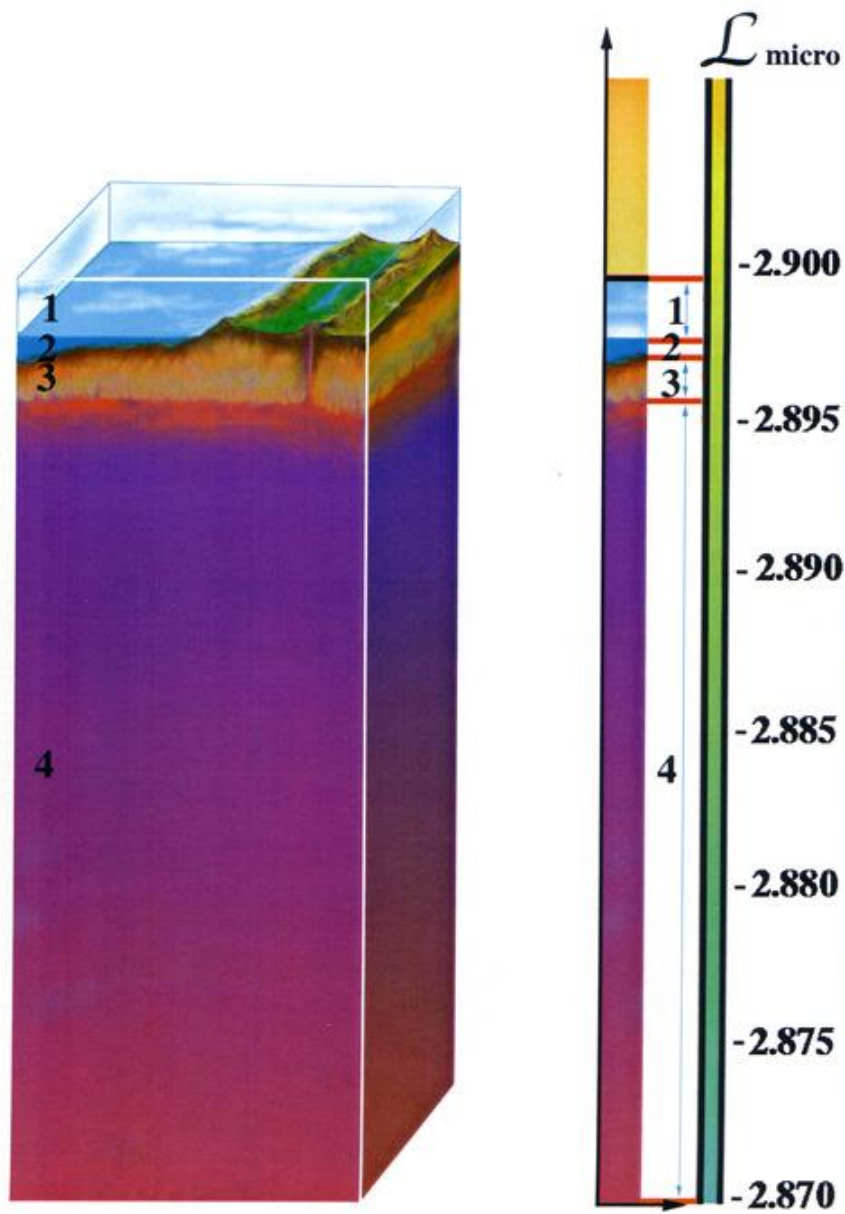
1. spodní úroveň měrnosti fyzicky husté sféry
2. horní úroveň měrnosti fyzicky husté sféry
3. horní úroveň měrnosti éterické sféry

Právě z tohoto důvodu je uran a všechny transuranové prvky radioaktivní, tj. nestabilní prakticky při jakýchkoliv podmínkách. Vodík a ostatní lehké prvky jsou naopak nestabilní jen v určitých podmínkách. Čím je prvek lehčí, tím je stabilnější, což znamená, že je třeba větší vnější působení, aby se indukovala nestabilita.

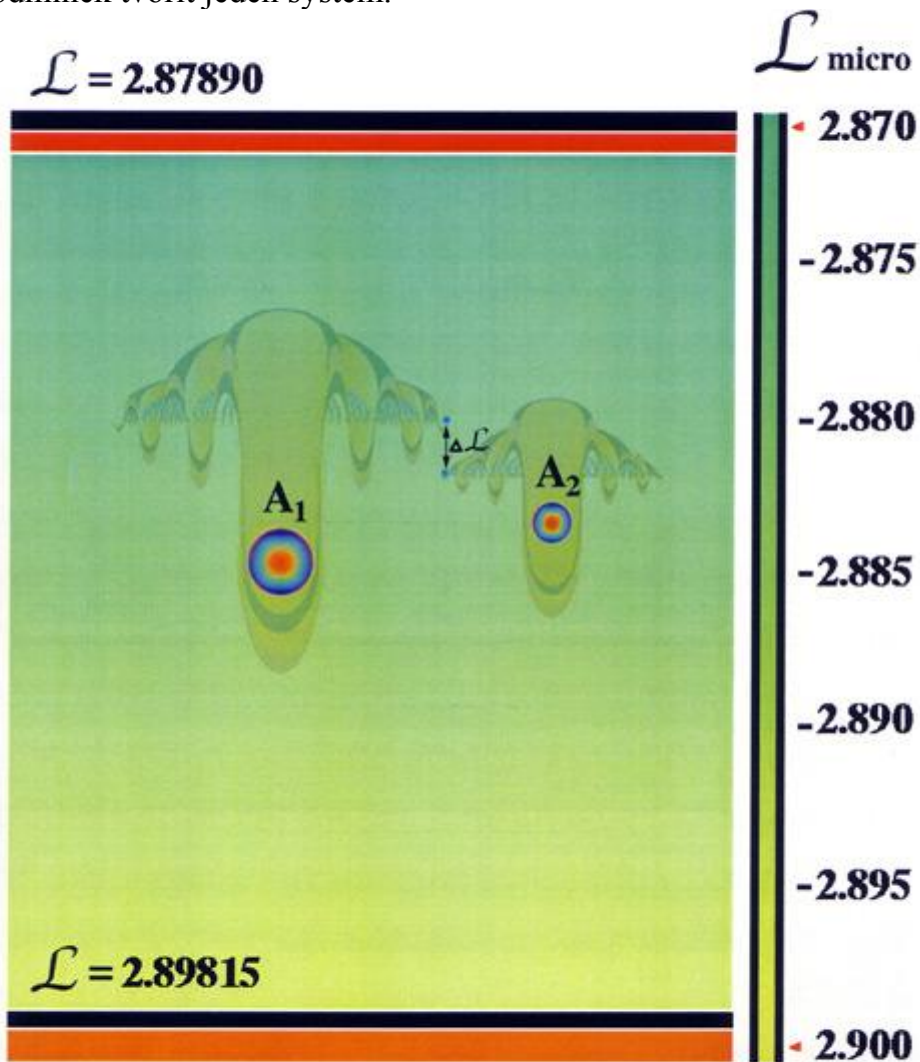

Obr. 11 – každá molekula nebo atom má svůj rozsah měrnosti, v rámci kterého je stabilní. Proto se fyzická hmota planety rozděluje podle rozsahů stability. Hranicemi těchto rozsahů jsou úrovně rozdělení mezi atmosférou, oceány a pevným pláštěm planety. Hranice stability krystalické struktury planety kopíruje tvar nestejnorodosti, proto má povrch zemské kůry propadliny a výstupky. Propadliny se následně zaplnily vodou a vytvořily se tak oceány, moře, jezera. Voda, která představuje sama o sobě tekutý krystal a má malou úroveň vlastní měrnosti, je stabilní v horní části rozsahu a právě to jí dovoluje hromadit se v propadlinách kůry. Atmosféra postupně přecházející v ionosféru (plazmové, hraniční skupenství fyzické hmoty) zaujímá horní hraniční segment rozsahu měrnosti fyzicky husté hmoty. Po syntéze fyzicky husté hmoty nabývají atomy určitou odolnost k vnějším změnám měrnosti makrokosmu. Proto k nestabilitě a rozpadu dochází až tehdy, když velikost vnější změny měrnosti překročí určitou mez.

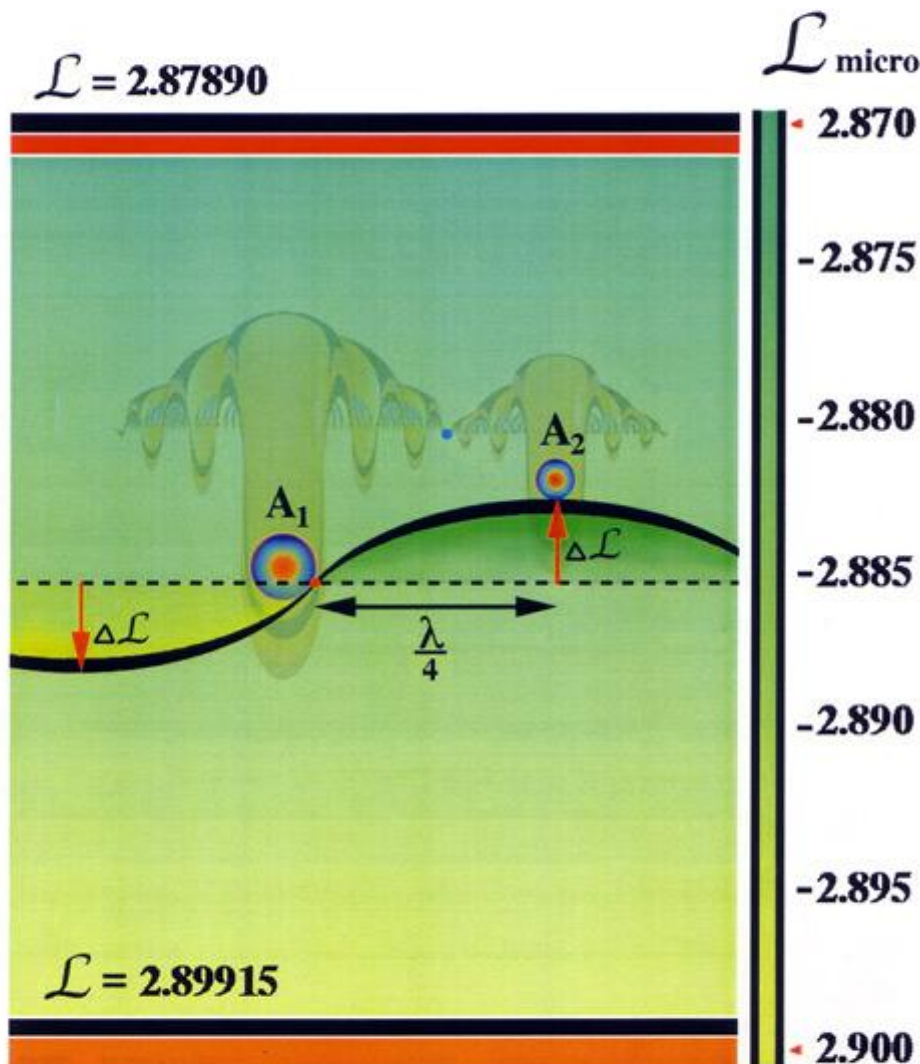
1. úroveň měrnosti atmosféry
2. úroveň měrnosti oceánů
3. úroveň měrnosti zemské kůry
4. úroveň měrnosti magmatu

Obr. 12 – každý atom má svou vlastní úroveň měrnosti, a když ta úroveň odpovídá úrovni měrnosti mikroprostoru, kde se atom nachází, bude stabilní. V opačném případě se atom dostane do nestabilního stavu a dojde k jeho rozpadu. Dva atomy různých prvků, A_1 a A_2 mají odlišné úrovně vlastní měrnosti, které se odlišují o velikost ΔL a proto nemohou za normálních podmínek tvořit jeden systém.

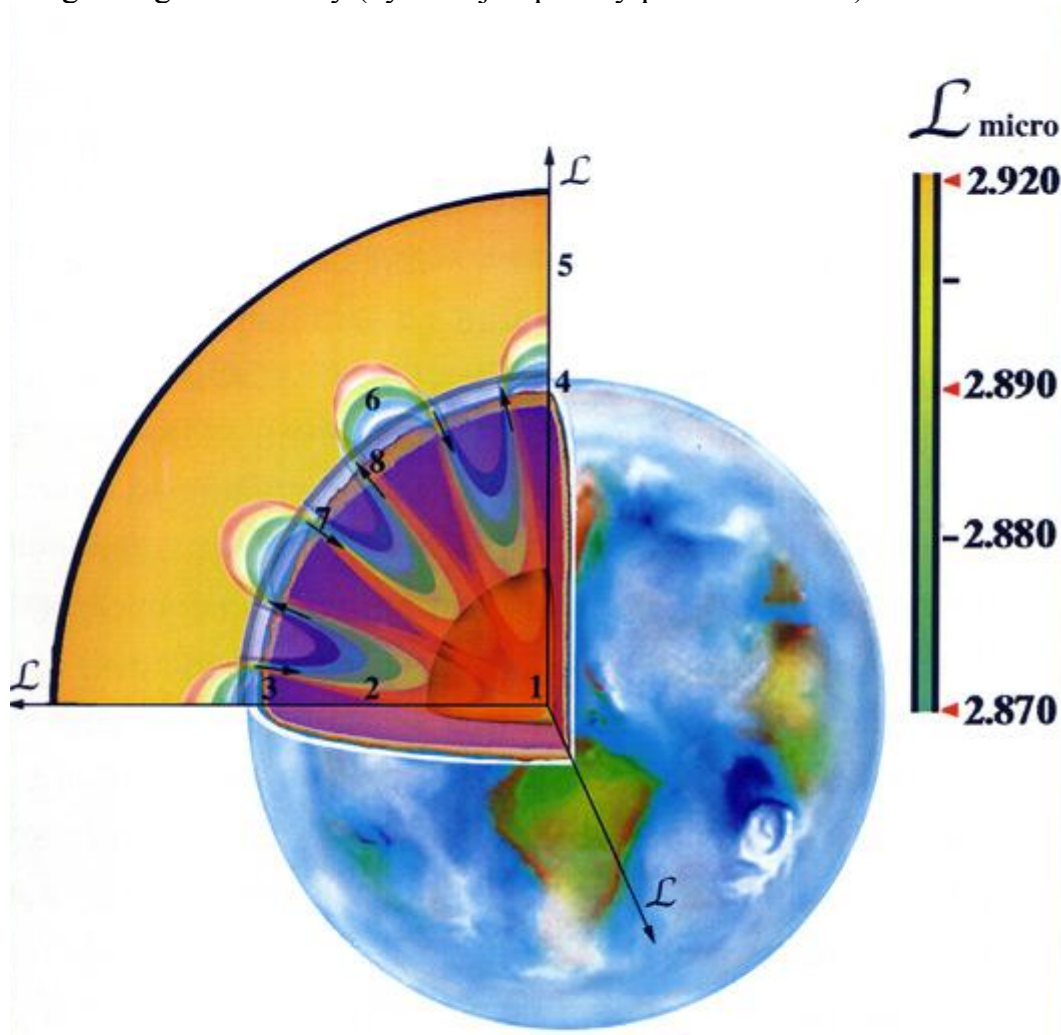
Obr. 13 – možnost atomů, majících různé úrovně měrnosti, tvořit molekulu, se objevuje při pohlcení elektromagnetické vlny jedním z nich, přičemž délka vlny musí odpovídat vzdálenosti mezi těmi atomy. Daným podmínkám odpovídá záření z rozmezí infračervených až ultrafialových, včetně. Při pohlcení vlny jedním z atomů se jeho úroveň měrnosti zvýší o velikost amplitudy vlny. Při vyzáření vlny se úroveň vlastní měrnosti podle podobného principu sníží o velikost amplitudy vyzářené vlny. Výsledkem se úrovně vlastní měrnosti atomů A_1 a A_2 vyrovnají, a mohou vytvořit novou molekulu. Celé spektrum chemických sloučenin, existujících v přírodě, včetně organických, existuje díky nevelké části spektra takzvaných elektromagnetických vln. Analogicky, vznik živé hmoty není možný bez tohoto nepatrného kolísání měrnosti mikroprostoru – elektromagnetických vln od infračervené po ultrafialové.

Obr. 14 – po završení procesu formování planety pokračují prvotní hmoty ve „vtékání“ a „vytékání“ z oblasti nestejnorodosti. Díky tomu, že planeta částečně ztrácí svou hmotu, hlavně díky kométárnímu ohonu atmosféry a rozpadu radioaktivních prvků, dochází k nepatrné dodatečné syntéze fyzické hmoty, čímž se obnovuje rovnováha. Uvnitř planetární zóny nestejnorodosti existuje množství mělkých nestejnorodostí, které mají vliv na skrze ně protékající prvotní hmoty, ve výsledku čehož každou částí povrchu protékají prvotní hmoty určitého proporcionálního rozdělení. Ve výsledku, v závislosti od konkrétního rozdělení, dochází k syntéze těch či oněch prvků při formování planety. Právě tento jev je příčinou

tvorby ložisek těch či oněch prvků v různých částech zemské kůry a v různých hloubkách. Když se tyto ložiska těží, vzniká nestejnorodost měrnosti, což vyvolává syntézu stejných prvků. Po dokončení syntézy se rovnováha měrnosti obnovuje. Pochopitelně, obnovení rovnováhy měrnosti může trvat stovky, tisíce let, a jeho výsledky mohou vidět jen další pokolení. Takovým způsobem je každá část povrchu planety „propichována“ v tom či onom směru určitou superpozicí (proporcionálním rozdělením) prvotních hmot. Proudů prvotních hmot mířící z nitra planety ven (vycházející) tvoří tzv. **pozitivní geomagnetické zóny**, zatímco proudy mířící dovnitř (vcházející) tvoří negativní zóny.

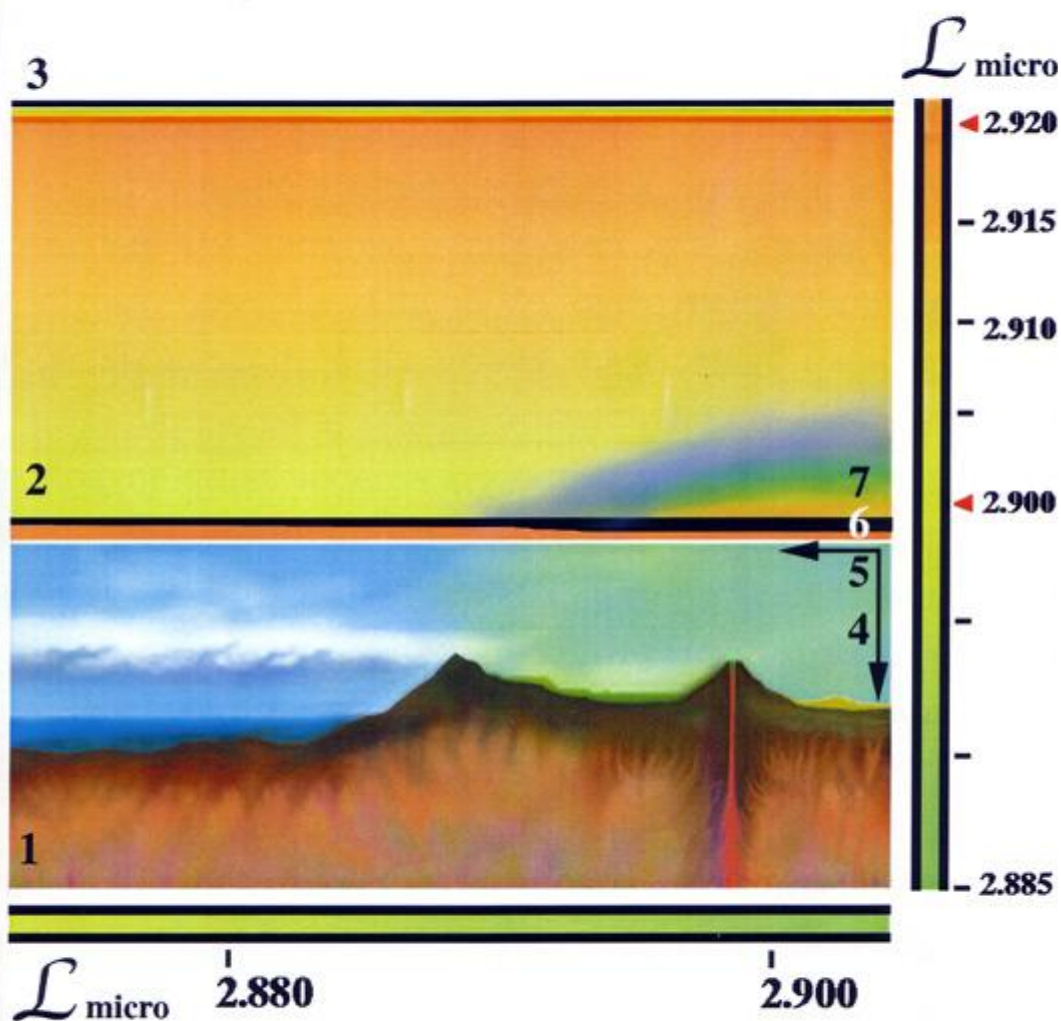
1. jádro planety
2. oblast magmatu
3. kůra
4. atmosféra
5. éterická sféra
6. cirkulace prvotních hmot skrz povrch planety
7. negativní geomagnetické zóny (vcházející proudy prvotních hmot)
8. pozitivní geomagnetické zóny (vycházející proudy prvotních hmot)

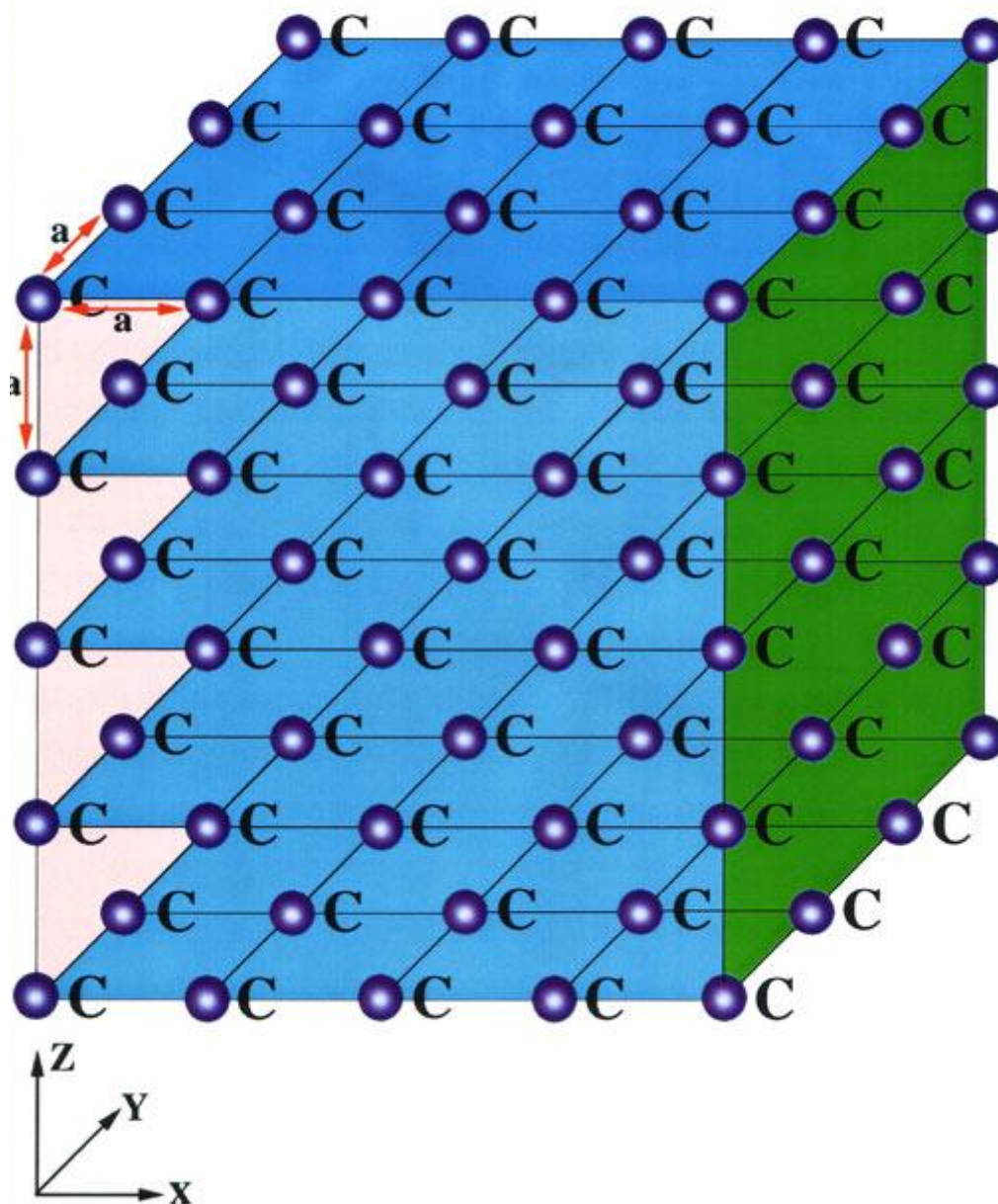
Obr. 15 – při pohlcení vln atomy se jejich úroveň měrnosti zvyšuje. Sluneční svit je pohlcován povrchem planety. Každý atom se po pohlcení fotonu světla určitý čas nachází ve vybuzeném stavu (jeho úroveň vlastní měrnosti je vyšší než úroveň měrnosti sousedních atomů, tvořících krystalickou mřížku), načež vlnu zase vyzáří. Atom pohltí jednu vlnu a

vyzáří jinou. Je to proto, že část energie pohlcené vlny se ztratí. Výsledkem toho „rozehřátý povrch“ začíná během slunečního dne sám vyzařovat vlny, hlavně tepelné. Tepelné vlny vyzařované ohřátým povrchem začínají být absorbovány molekulami atmosféry. Tím dochází ke zvyšování úrovně vlastní měrnosti u atomů atmosféry nad rozehřátým povrchem planety. A nakonec, vlastní úroveň měrnosti atmosféry nad rozehřátým povrchem se zvyšuje, zatímco úroveň vlastní měrnosti atmosféry nad neosvíceným povrchem se zmenšuje. Ke zmenšování úrovně vlastní měrnosti atmosféry nad neosvíceným (nočním) nebo částečně osvíceným povrchem planety dochází kvůli tomu, že atomy atmosféry také vyzařují vlny, což vede ke zmenšování úrovně vlastní měrnosti vyzařujících molekul. Výsledkem vzniká mezi osvícenou a neosvícenou částí planety horizontální gradient měrnosti. Proto se molekuly nesvázané v pevném skupenství začínají pohybovat podél tohoto gradientu měrnosti, což je příčinou pohybu vrstev atmosféry – větru.

1. povrchová vrstva planety s atmosférou
2. kvalitativní bariéra mezi fyzickou a éterickou úrovní
3. kvalitativní bariéra mezi éterickou a astrální úrovní
4. vertikální gradient měrnosti uvnitř nestejnorodosti
5. podélný (horizontální) gradient měrnost, vznikající mezi osvícenou a neosvícenou částí povrchu planety
6. zvětšení (zmohutnění) kvalitativní bariéry nad osvícenou částí povrchu
7. hromadění prvotních hmot na éterické úrovni nad osvícenou částí povrchu

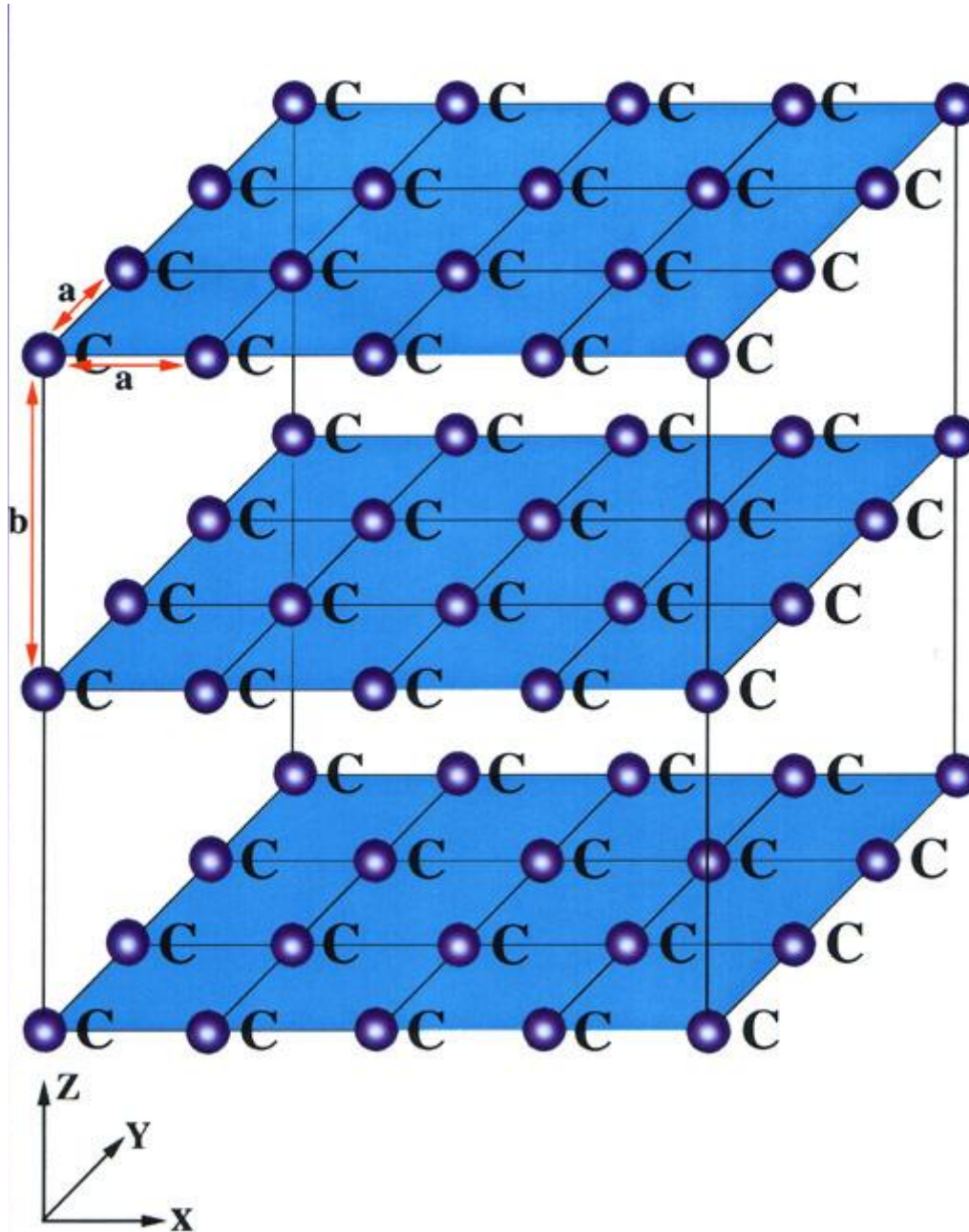

Obr. 16 – prostorová struktura diamantu, v krystalu kterého se atomy uhlíku nacházejí ve stejné vzdálenosti jeden od druhého. Vzdálenost mezi atomy v krystalu diamantu je srovnatelná s rozměry samotných atomů uhlíku. Proto se mezi ně nejsou schopny dostat žádné jiné atomy či molekuly, ať už větších, nebo i menších rozměrů, než atomy uhlíku. Je možná pouze záměna některých atomů v mřížce za jiné, což vede k tomu, že průzračný krystal získá barvu, odstín. Díky tomu má člověk možnost kochat se krásou žlutých, modrých, červených i černých diamantů, které se, opracované rukou člověka, mění v kameny obdivuhodné svou krásou... Kromě toho podobná krystalická mřížka dělá diamant nejtvrdším spojením atomů v přírodě, což ho činí nezaměnitelným v technice.

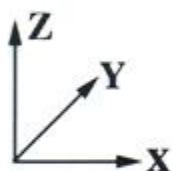
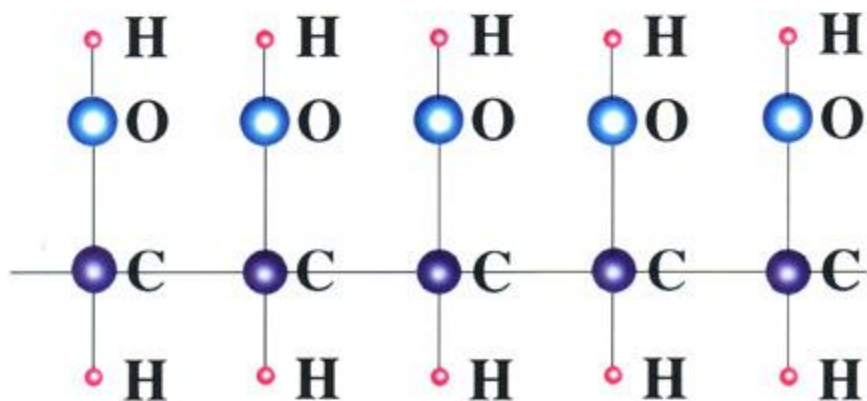

Obr. 17 – prostorová struktura grafitu, v krystalu kterého jsou atomy vodíku rozprostřeny stejně daleko od sebe v horizontálních vrstvách, zatímco jednotlivé vrstvy jsou od sebe vzdáleny výrazně více, než je vzájemná vzdálenost mezi atomy v rámci vrstvy. Tato zdánlivě nevýznamná odlišnost v prostorovém uspořádání dělá tyto krystaly velmi měkkými. Toto

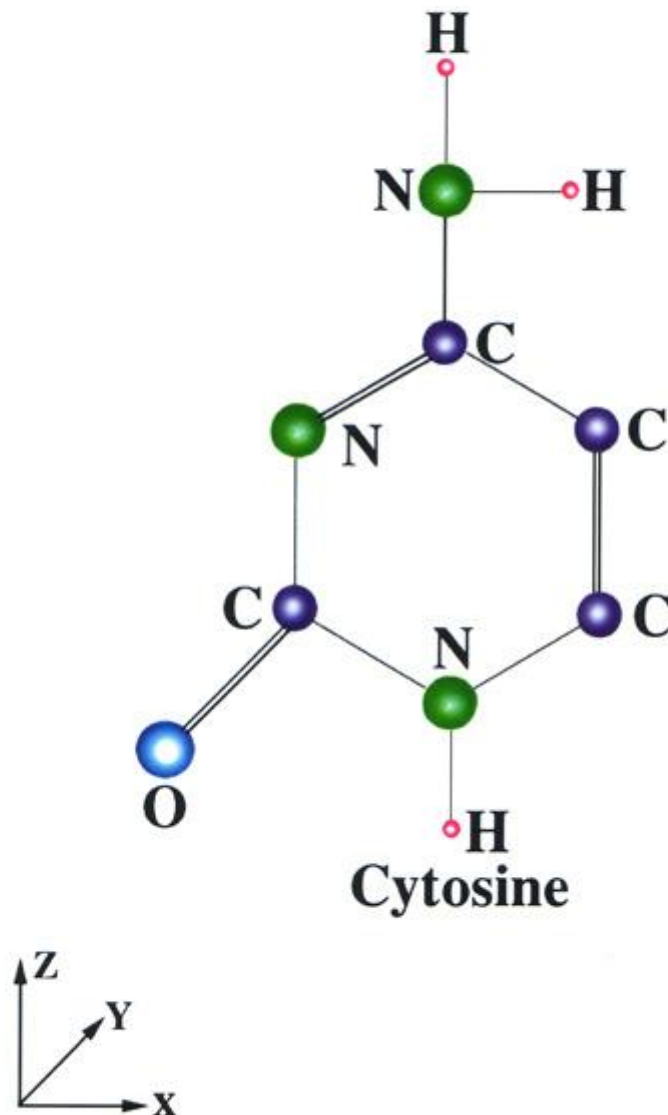
prostorové uspořádání atomů uhlíku se nazývá grafit a má velmi široké využití v průmyslu i každodenním životě (tužky, elektronika atd.). Nejtvrdší materiál v přírodě – diamant, i jeden z nejměkčích – grafit, vytvářejí ty stejné atomy uhlíku. Zdánlivě nevýznamná změna prostorového uspořádání atomů mění nejtvrdší materiál v nejměkčí. Příčina této odlišnosti spočívá v odlišných podmínkách, ve kterých tyto materiály vznikají. Vysoké teploty a tlak mění grafit na diamant.

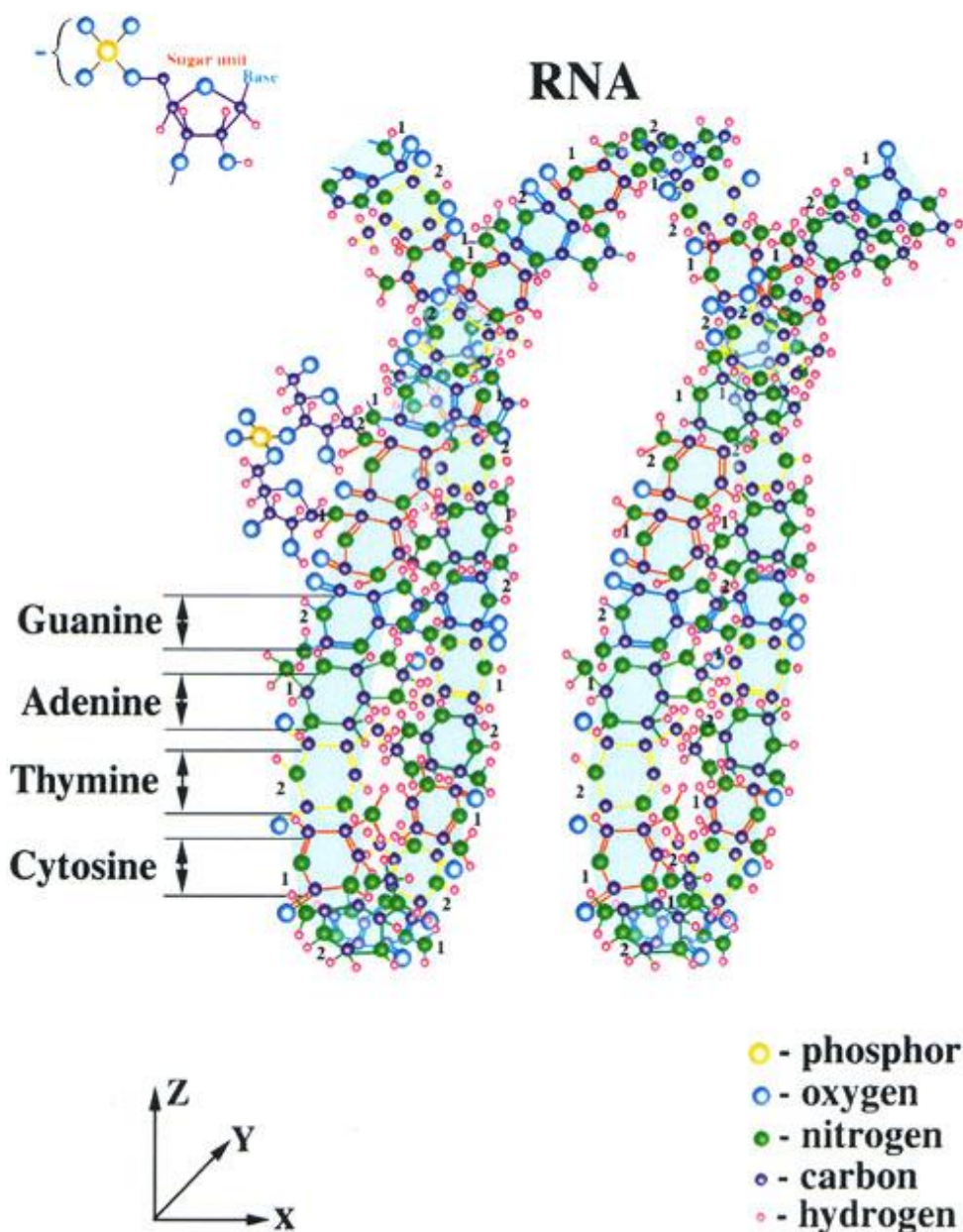
Obr. 18 – prostorová struktura uhlíkového řetězce. Atomy uhlíku spojené do řetězce mohou vytvářet molekuly o atomové váze statisíce, miliony jednotek. Takové molekuly přitom ovlivňují okolní mikroprostor nerovnoměrně, vytváří kolem sebe anizotropní strukturu mikrokosmu. Možnost atomů uhlíku vytvářet podobné řetězce je dána tím, že je čtyřmocný. Právě tato vlastnost elektronových obálek atomu uhlíku vytváří spektrum kvalit, které dávají možnost vzniku života. Takzvané vnější elektrony atomu uhlíku jsou schopny vytvářet kolmá spojení s vnějšími elektrony jiných atomů. Tato vlastnost uhlíku mu dovoluje vytvářet různé prostorové svazky.

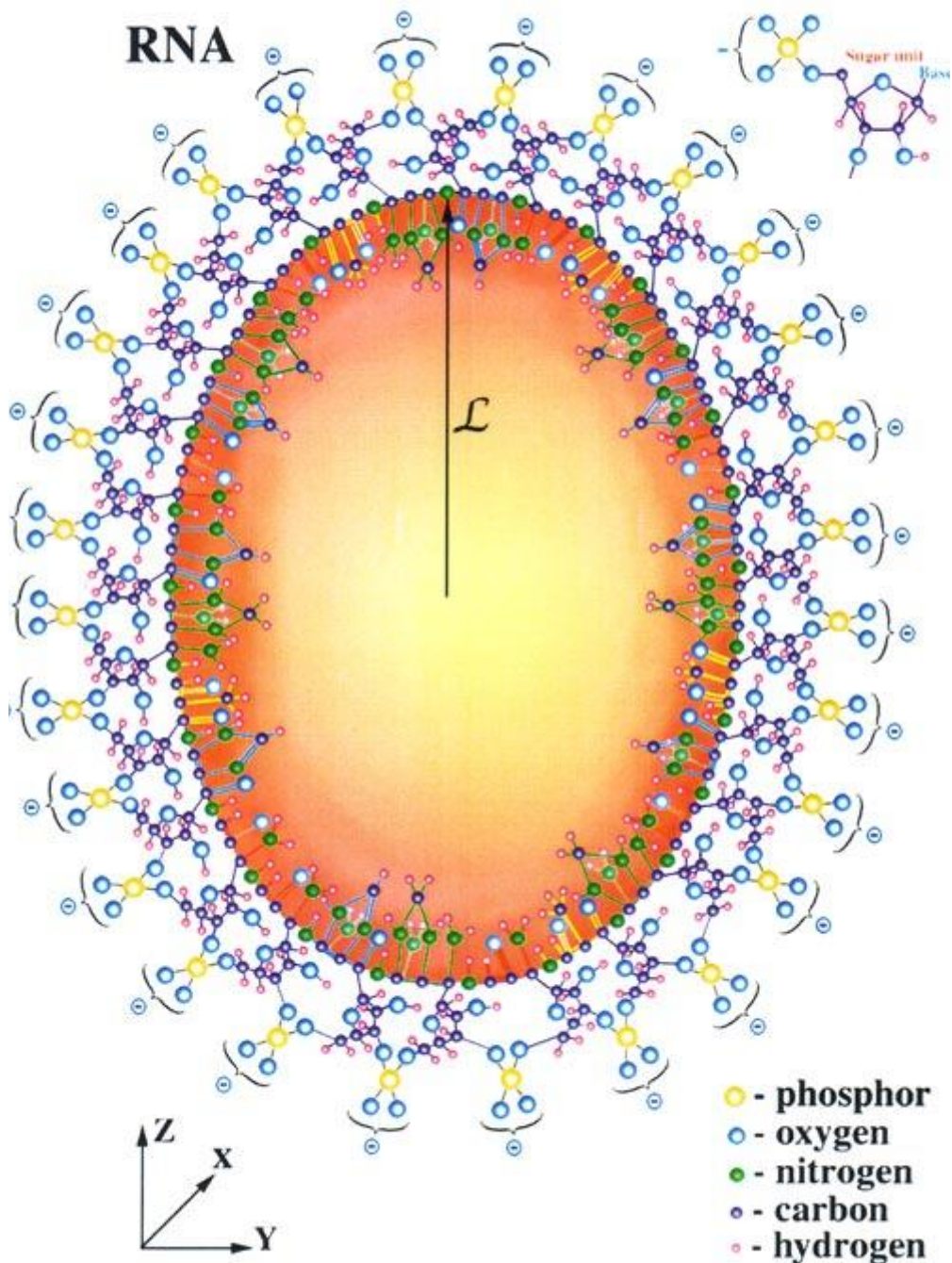
Obr. 19 – prostorová struktura citozinu – jednoho ze čtyř nukleotidů tvořících molekuly DNK a RNK. Nukleotidy se spojují mezi sebou a vytvářejí spirály molekul RNK a DNK, které jsou základem života. Následkem kvalitativně odlišného prostorového uspořádání atomů uhlíku se rodí zázrak života. Podobná prostorová struktura spojení atomů uhlíku se vytváří ve vodním prostředí během atmosférických výbojů elektřiny. Tři způsoby vzájemných vazeb atomů uhlíku dávají vzniknout tři způsoby prostorové organizace hmoty – izotropní strukturu diamantu; ve dvou kolmých směrech izotropní strukturu a v jednom směrem anizotropní strukturu grafitu; a nakonec, ve všech směrech **anizotropní** strukturu molekul DNK a RNK. Takovým způsobem je **anizotropnost hmoty základem života**.

Obr. 20 – prostorová struktura segmentu molekuly **RNK**, představující postupné zřetězení nukleotidů – **guaninu, adeninu, timinu i citozinu**. Molekulární hmotnost této molekuly představuje stovky tisíc, miliony atomových jednotek rozprostřených neproporcionálně v různých prostorových směrech, což je unikátní vlastností této molekuly. Prostorová anizotropnost (nestejnorodost) molekul **DNK** a **RNK** je nutnou podmínkou zrození života. Právě prostorová nestejnorodost na úrovni mikrokosmu vytváří nutné a dostatečné podmínky pro vznik živé hmoty. Pro neživou hmotu je charakteristická rovnoměrná, symetrická organizace hmoty. Prostorově kvalitativní asymetrie je nutnou podmínkou pro živou hmotu. Zajímavý paradox přírody, není liž pravda? Asymetrie – živá hmota. Prostorová nestejnorodost se jeví být nejen příčinou zrození hvězd, „černých děr“ ve vesmíru, ale i zázraku přírody – života.

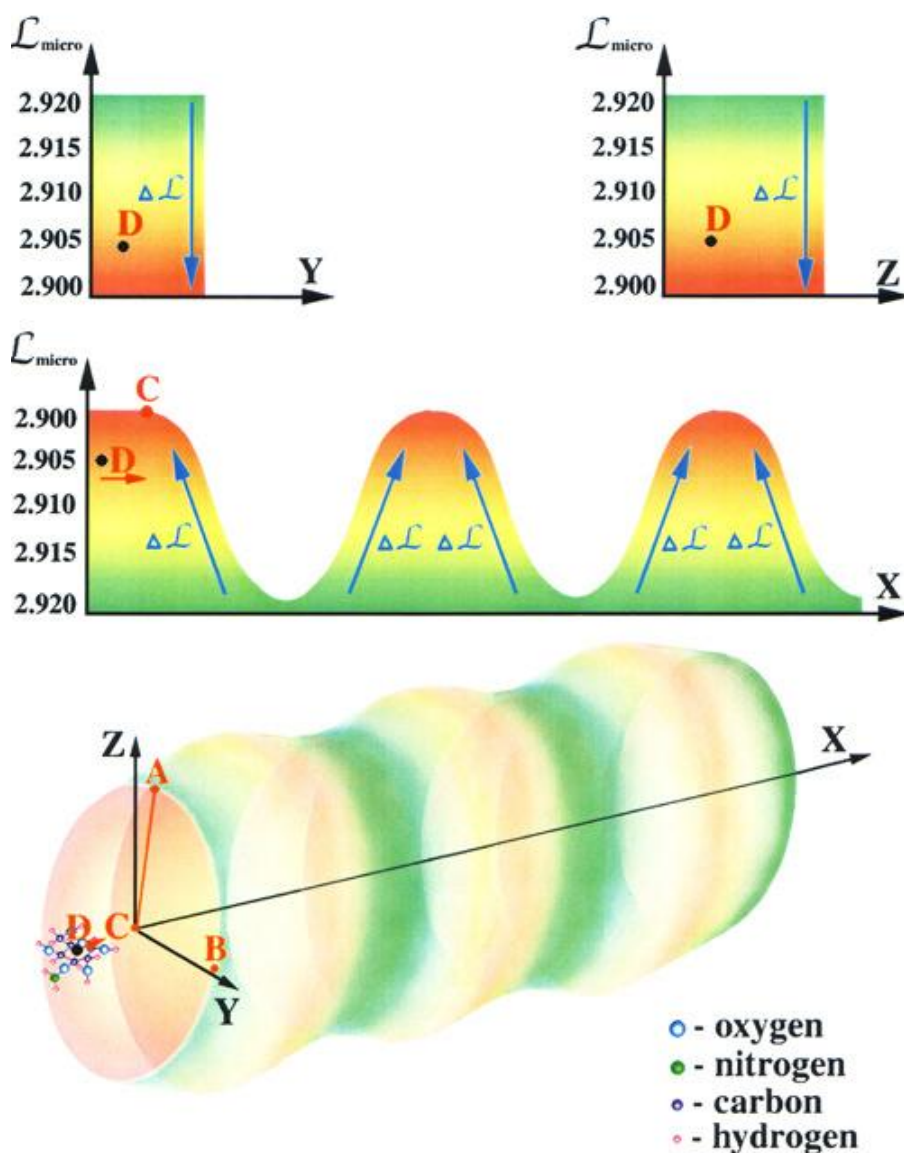

Obr. 21 – prostorový pohled z konce molekul **RNK** a **DNK**. Spirály těchto molekul vytvářejí v prostoru svého druhu tunel, uvnitř kterého existuje radiální gradient měrnosti. Uvnitř molekul **RNK** a **DNK** vzniká anizotropní struktura mikroprostoru. Vzniká svého druhu záchytná síť pro všechny molekuly, které se při svém pohybu uvnitř buňky dostanou do „nebezpečné“ blízkosti molekul **RNK** a **DNK**. Zajímavá analogie s „černou dírou“, která do sebe nasává veškerou hmotu, která se dostane do jejího „teritoria“, není liž pravda? Jak v případě molekul **RNK** a **DNK**, tak v případě „černých děr“ dochází k zachytávání hmoty kvůli přítomnosti konstantního gradientu měrnosti v zóně jejich výskytu. Rozdíl je jen ve velikosti gradientu měrnosti a v tom, že v případě molekul **RNK** a **DNK** procesy probíhají na úrovni mikroprostoru, kdežto v případě „černých děr“ probíhají na úrovni makroprostoru.

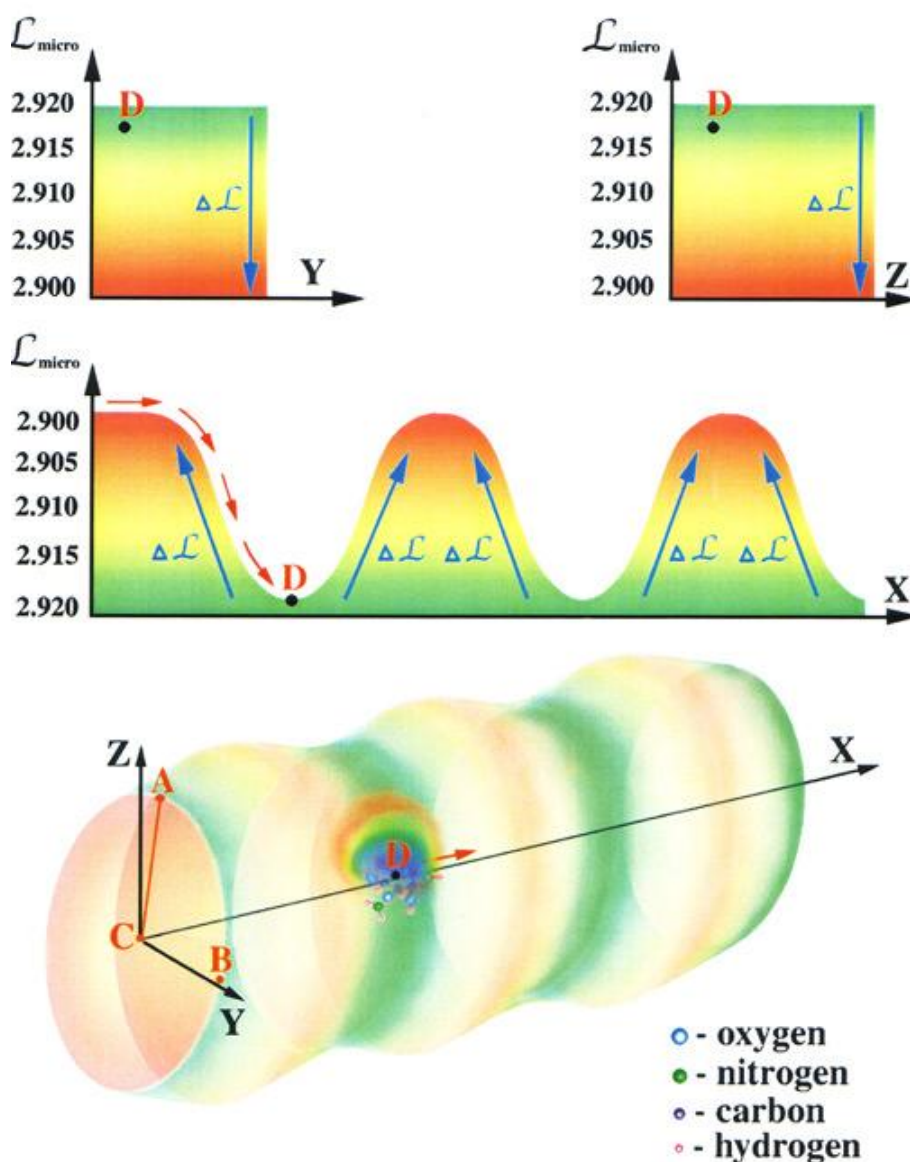
Obr. 22 – spirálovitá prostorová struktura molekul **RNK** a **DNK** zabezpečuje vytvoření anizotropního mikroprostoru v jejich vnitřním objemu. Radiální a podélné změny měrnosti se ve vnitřním objemu spirál **RNK** a **DNK** překrývají a vytvářejí podélnou stojatou vlnu úrovně měrnosti. Taková prostorová struktura vytváří past na všechny ostatní molekuly organického i anorganického původu. Ty se výsledkem brownova pohybu molekul uvnitř buňky dostávají do blízkosti **RNK** nebo **DNK**. Radiální gradient úrovně měrnosti uvnitř spirál těchto molekul přinutí „chycené“ molekuly pohybovat se dovnitř podél tzv. optické osy molekul **DNK** i **RNK**. Uvězněné molekuly se při svém pohybu ve vnitřním objemu spirály dostávají pod vliv fluktuací úrovně měrnosti.

1. anizotropní vnitřní objem spirály **RNK** / **DNK**
2. gradient měrnosti mikroprostoru podél osy **Y**
3. gradient měrnosti mikroprostoru podél osy **Z**
4. stojatá vlna úrovně měrnosti mikroprostoru vnitřního objemu spirál molekul **RNK** i **DNK** podél osy **X**, odpovídající ose těchto molekul
5. uvězněná vnější molekula **D**

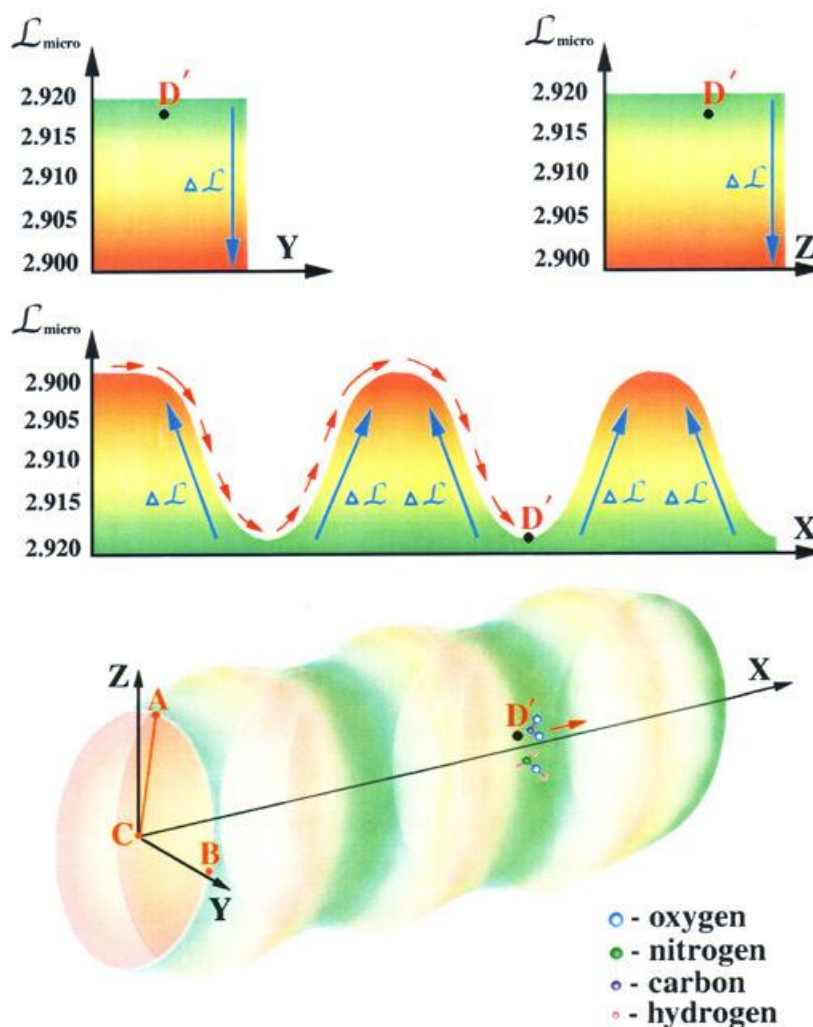
Obr. 23 – molekuly, které se dostanou do vnitřního objemu molekul DNK a RNK se pod vlivem radiálního gradientu měrnosti nuceně pohybují podél osy spirály dále dovnitř. Při svém pohybu se uvězněná molekula dostává pod vliv fluktuací měrnosti mikroprostoru, vytvářených stojatou vlnou měrnosti. Pro většinu molekul je fluktuace nadkritická a vede k tomu, že se molekuly začnou rozpadat na primární hmoty, ze kterých jsou stvořeny.

1. anizotropní vnitřní objem spirály **RNK / DNK**
2. gradient měrnosti mikroprostoru podél osy **Y**
3. gradient měrnosti mikroprostoru podél osy **Z**
4. stojatá vlna úrovně měrnosti mikroprostoru vnitřního objemu spirál molekul **RNK i DNK** podél osy **X**, odpovídající ose těchto molekul
5. uvězněná vnější molekula **D**

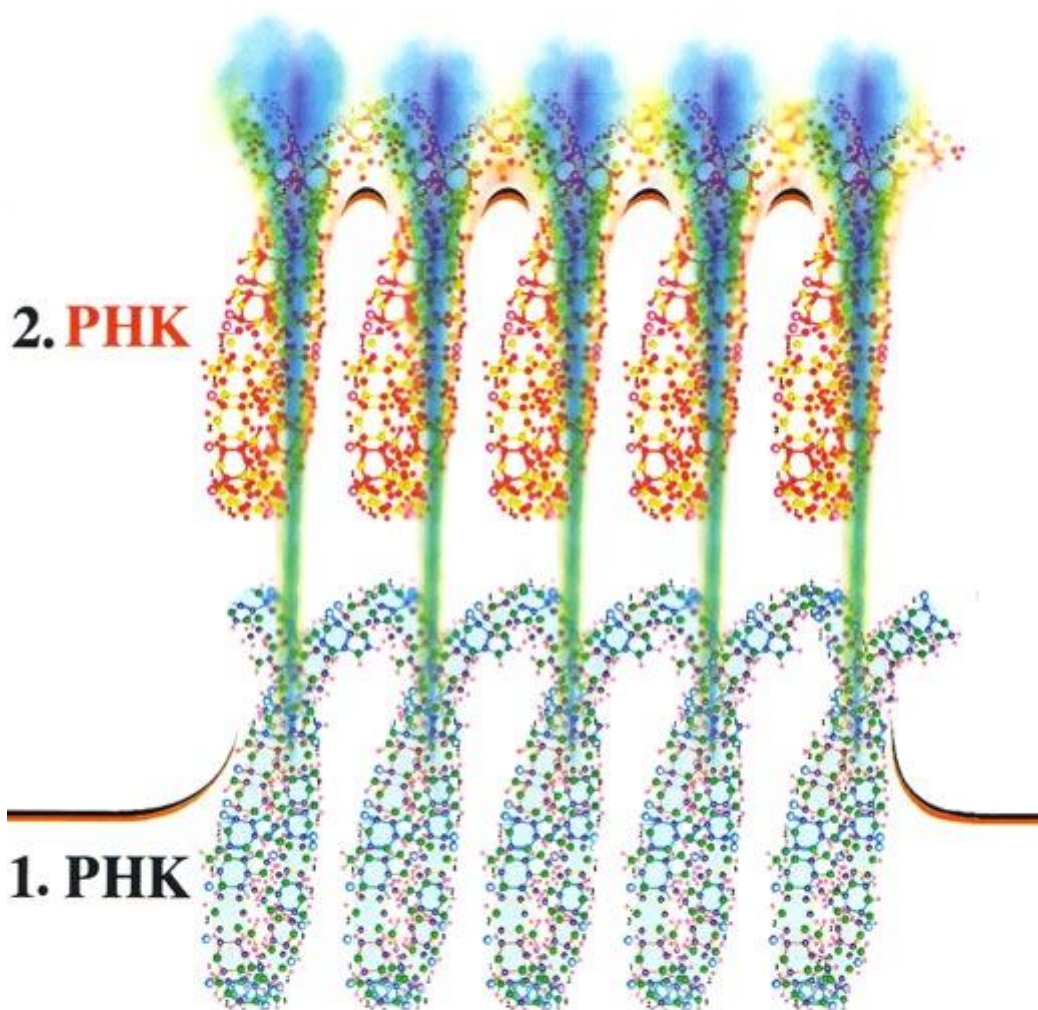
Obr. 24 – pod vlivem podélných změn měrnosti podél osy spirály se molekula ocitá v nestabilním stavu a při dosažení kritické hodnoty nestability dochází k rozpadu molekuly **D** na primární hmoty, které ji tvoří. Dochází při tom k syntéze molekuly **D'** s takovou úrovní vlastní měrnosti, při které si molekula i pod vlivem podélných změn měrnosti stojaté vlny spirály DNK/RNK uchová vlastní stabilitu. Tyto nové molekuly odolné změnám měrnosti se jeví být toxiny, odpadními látkami a musí být z organismu vyvedeny pryč. Takovým způsobem dochází ve vnitřním objemu molekul DNK a RNK k jadernému rozpadu a syntéze. Ale je to jaderná reakce zvláštního druhu, kdy rozpadu podléhají vnější molekuly, které se chytí do „pasti“ spirálovité molekuly RNK nebo DNK. Ale tím neméně zůstává faktem, že v živé hmotě dochází k jaderným reakcím štěpení a syntéze molekul. Není v tom však žádný rozpor, protože v živé hmotě dochází k jaderným reakcím jen ve vnitřním objemu molekul RNK a DNK, v mikroskopickém objemu, jaký ty molekuly dovolují. Nedochází při tom k řetězové reakci jako v případě klasické jaderné reakce.

1. anizotropní vnitřní objem spirály **RNK / DNK**
2. gradient měrnosti mikroprostoru podél osy **Y**
3. gradient měrnosti mikroprostoru podél osy **Z**
4. stojatá vlna úrovně měrnosti mikroprostoru vnitřního objemu spirál molekul **RNK i DNK** podél osy **X**, odpovídající ose těchto molekul
5. Syntetizovaná molekula **D'**

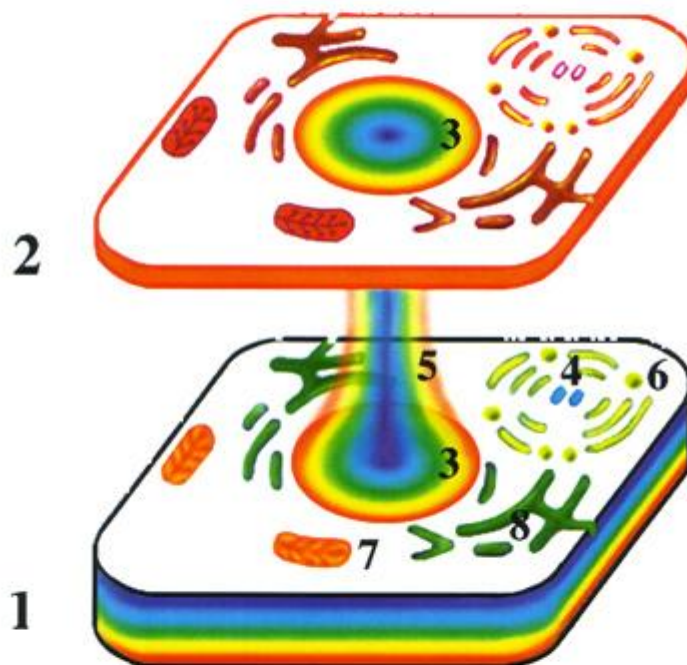
Obr. 25 – formování kopie těla molekuly RNK nebo DNK na éterické úrovni, tzv. éterické tělo. Éterické tělo je tvořeno primární hmotou G. Kvalitativní rozdíl mezi fyzicky hustou a éterickými úrovněmi odpovídá na éterické úrovni primární hmotě **G**, a když v oblasti vlivu spirálních molekul RNK/DNK dojde ke zmizení kvalitativní bariéry mezi fyzicky hustou a éterickou úrovní, dojde k obnově kvalitativní rovnováhy primárních hmot. Éterické tělo se formuje z primární hmoty, která se osvobozuje při rozpadu molekul na primární hmoty, které je tvořily, ve vnitřním objemu spirály DNK/RNK. Mikroskopické živé „černé díry“ v buňkách zabezpečují nepřetržitý tok volných (osvobozených) primárních hmot na éterickou úroveň, což zabezpečuje trvalé zásobování éterických těl primární hmotou **G** a tím i jejich stabilitu.

1. fyzicky hustá molekula RNK/DNK
2. éterická kopie neboli éterické tělo molekuly RNK/DNK

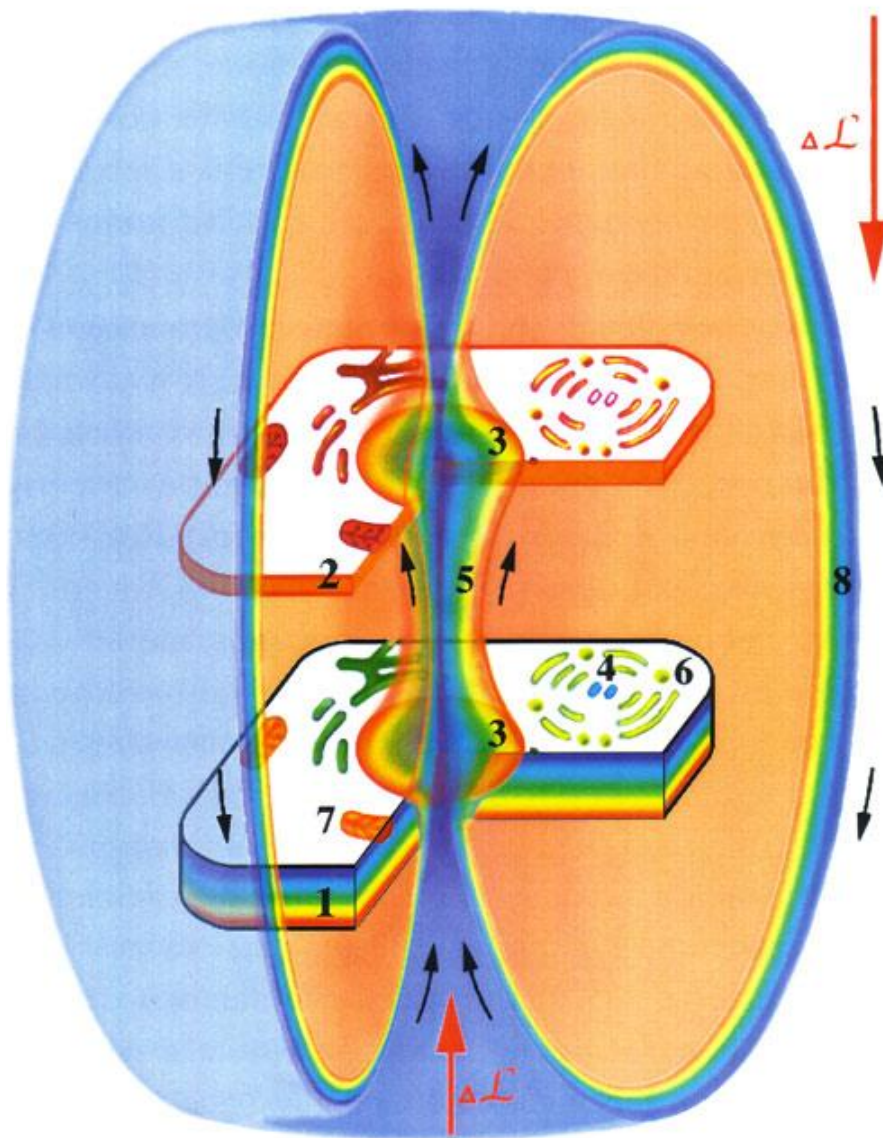
Obr. 26 – buňka a její éterické tělo. Každá molekula okolo sebe deformuje mikroprostor, analogicky živá buňka, tvořená organickými a anorganickými molekulami, kolem sebe vytváří na éterické úrovni deformaci plně odpovídající vnějšímu tvaru samotné buňky. Tato deformace by ale zůstala nezaplňená, pokud by se v buňce nenacházely molekuly DNK/RNK, které nejenže ruší kvalitativní bariéru mezi fyzicky hustou a éterickými úrovněmi, ale i vytvářejí podmínky pro štěpení molekul na primární hmoty, které je tvoří, ve vnitřním objemu svých spirál.

1. fyzické tělo buňky
2. éterické tělo buňky
3. buněčné jádro
4. centrioly
5. zóna splynutí mezi fyzickou a éterickými úrovněmi, takzvaný energetický kanál
6. Golgiho aparát
7. mitochondrie
8. endoplazmatická síť

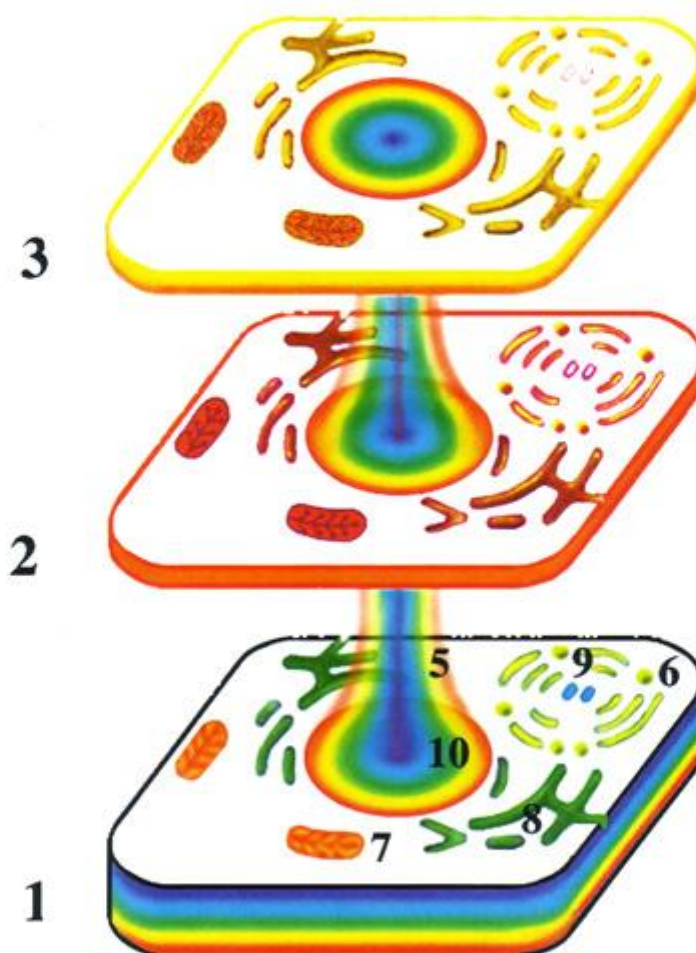
Obr. 27 – v jádře buňky dochází k procesu štěpení molekul na primární hmoty, ze kterých jsou stvořeny. Osvobozené primární hmoty začínají cirkulovat po kanálu, existujícímu mezi fyzicky hustou a éterickými úrovněmi. Při svém pohybu od fyzické k éterické úrovni se proudy primárních hmot rozevírají a začínají sledovat směr gradientu měrnosti. Primární hmoty cirkulující kolem fyzické buňky a jejího éterického těla vytvářejí svého druhu dynamickou ochrannou obálku. Uvnitř této obálky existuje mikroklima se stabilními podmínkami.

1. fyzické tělo buňky
 2. éterické tělo buňky
 3. buněčné jádro
 4. centrioly
 5. energetický kanál mezi fyzickou buňkou a jejím éterickým tělem
 6. Golgiho aparát
 7. mitochondrie
 8. ochranná-izolující obálka
- ΔL – změna měrnosti mikroprostoru

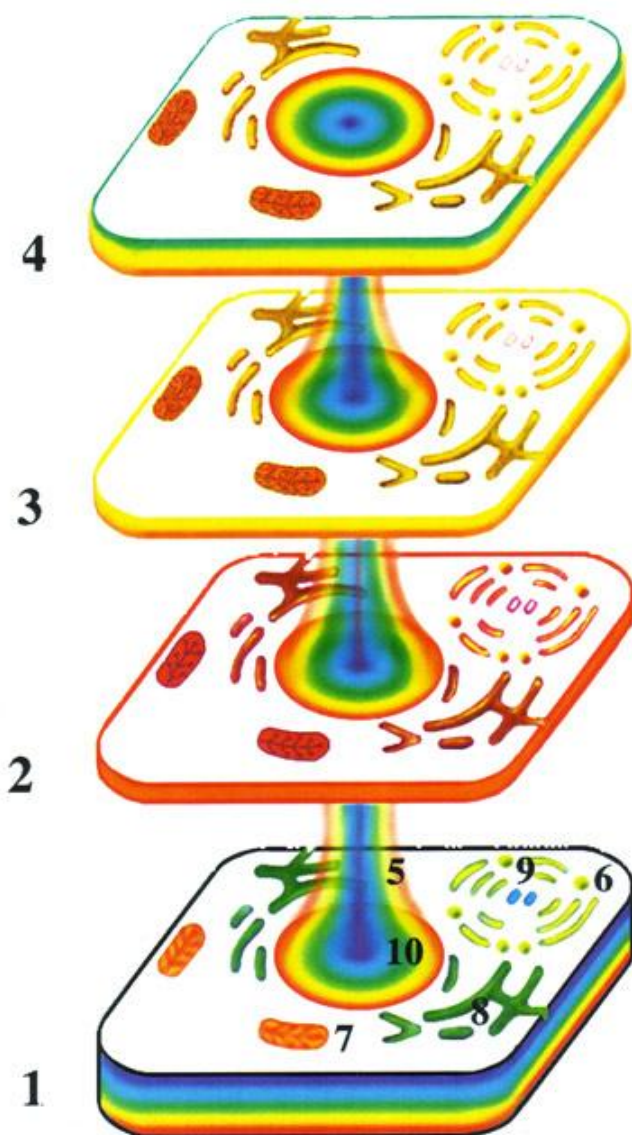
Obr. 28 – fyzická buňka s éterickým a astrálním tělem. Éterické tělo buňky se od astrálního liší svou kvalitativní strukturou. Astrální tělo je tvořeno dvěma typy primárních hmot, G a F, éterické tělo buňky je tvořeno jen jednou primární hmotou – G. Dohromady tvoří jeden celek – další stupeň evoluce živé hmoty.

1. fyzické tělo buňky
2. éterické tělo buňky
3. astrální tělo buňky
5. energetický kanál mezi fyzickou buňkou a jejím éterickým a astrálním tělem
6. Golgiho aparát
7. mitochondrie
8. endoplazmatická síť
9. centrioly
10. buněčné jádro

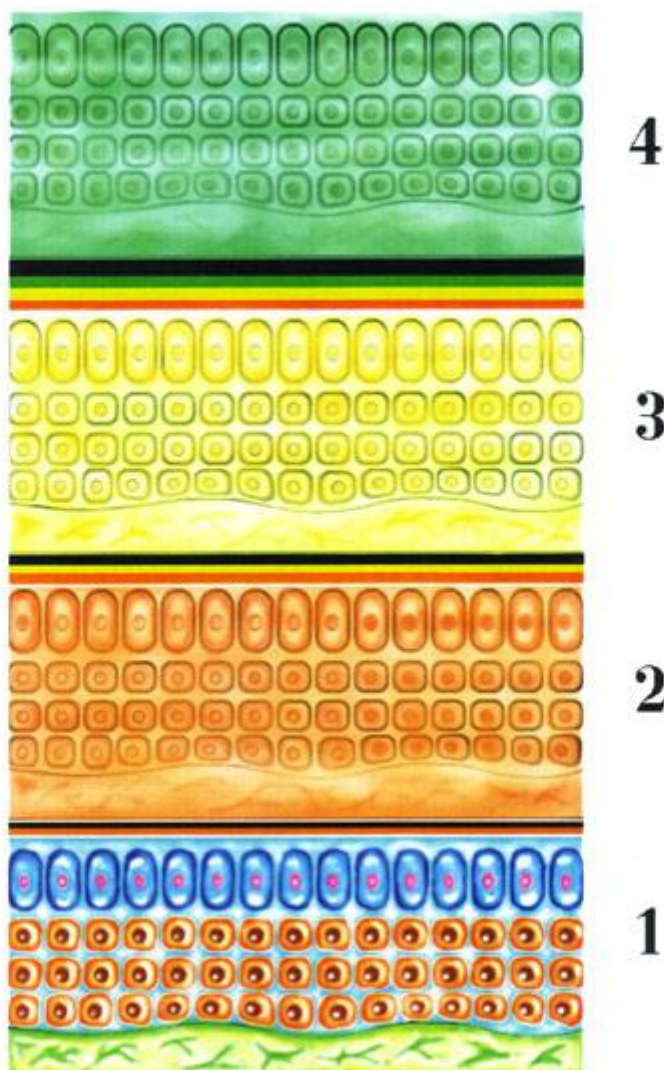
Obr. 29 – fyzická buňka s éterickým, astrálním a prvním mentálním tělem. První mentální tělo je tvořeno třemi primárními hmotami, **G**, **F** a **E**, astrální je tvořeno dvěma hmotami, **G** a **F**, a éterické – jednou hmotou **G**. Přítomnost mentálního těla je následující kvalitativní skok v rozvoji živé hmoty, představuje možnost rozvoje vědomí na kvalitativně další evoluční úrovni.

1. fyzické tělo buňky
2. éterické tělo buňky
3. astrální tělo buňky
5. energetický kanál mezi fyzickou buňkou a jejím éterickým, astrálním a prvním mentálním tělem
6. Golgiho aparát
7. mitochondrie
8. endoplazmatická síť
9. centrioly
10. buněčné jádro

Obr. 30 – v mnohobuněčném organismu vytvoří těla buněk na éterické úrovni pevný systém – éterické tělo mnohobuněčného organismu. A podobně na astrální úrovni – astrální tělo mnohobuněčného organismu, na první mentální úrovni – první mentální tělo mnohobuněčného organismu. Takovým způsobem představuje živý organismus složitý vzájemně provázaný systém na fyzicky husté, éterické, astrální a mentálních úrovních. Fyzické tělo je jen základem celého systému, který se nazývá živá hmota. Množství „podlaží“ závisí na úrovni evolučního rozvoje daného živého organismu a může se zvětšovat či zmenšovat jen u druhů, majících vědomí.

1. fyzické tělo mnohobuněčného organismu
2. éterické tělo mnohobuněčného organismu
3. astrální tělo mnohobuněčného organismu
4. první mentální tělo mnohobuněčného organismu

Obr. 31 – okolo fyzického těla člověka se vytváří ochranná obálka na stejném principu, jako okolo jedné buňky. Rozdíl spočívá v tom, že u člověka osa ochranné obálky prochází přes mozek a míchu. Je to svázáno s tím, že buňky mozku a míchy mají maximální úroveň vlastní měrnosti v rámci celého organismu a výsledkem toho se primární hmoty, osvobozené štěpením molekul v buňkách mnohobuněčného organismu, seskupují v jeden proud, který se pohybuje podél páteře. Výsledkem toho se formuje izolační-ochranná dynamická obálka kolem všech těl člověka, včetně fyzického. Tato obálka zabezpečuje harmonii všech buněk organismu člověka a zabezpečuje možnost jejich kooperace.

1. fyzické tělo

2. ochranná, izolační obálka

ΔL – změna měrnosti mikroprostoru

A, B, C, D, E, F, G – primární hmoty, tvořící náš prostor-vesmír

